

沈黙のパレード

เมื่ออาชญากรต่างปิดปากเงียบ
พาเหรดก็ไร้สรรพเสียง

พาเหรด แห่งความ เงียบงัน

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

พาเหรดแห่งความเงิบงัน
沈黙のパレード

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
Q-TA ภาพหน้าปก
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

CHIMMOKU NO PARADE by HIGASHINO KEIGO
Copyright © 2018 HIGASHINO KEIGO
All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2018.

Thai translation rights in Thailand reserved by Book Time Co., Ltd.

under the license granted by HIGASHINO KEIGO arranged with Bungeishunju Ltd., Japan
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفุกุ บริษัท นัค ไทเม จำกัด

ISBN E-book 978-616-14-0320-1

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เกลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เกลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุฒม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	ชลฎา เจริญวิริยะกุล
บรรณาธิการเล่ม	นันทวีชนันท์ สกลกุล
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	ณัฐพงษ์ ภาคีแพทย
ศิลปิน	Vinussa
พิสูจน์อักษร	ณรงค์ พึ่งบุญพา
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
Website	www.booktime.co.th
Facebook	DaifukuPUB

คำนำสำนักพิมพ์

ตกลมรักที่ยิงาซิโนะ เคโงะ ชูด้กัไว้ในนิยายทุกเรื่อง นักเขียนผู้ถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครได้ยอดเยี่ยม ยังไม่นับพล็อตเรื่องอันโดดเด่น การสร้างเงื่อนไขและปริศนาลึกลับชวนติดตาม และความสามารถที่เขียนได้หลายแนว

เรื่องราวเดินทางรวดเร็ว สนุกเข้มข้น สร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกกับผู้อ่านได้แนบแน่นจนเกิดพลังความคิดถึงเฝ้าฝันรอคอย และเมื่อได้อ่านก็ยิ้มสุขใจ สิ่งเหล่านี้ทำให้ซีรีส์กาลิเลโอมีเสน่ห์ ทั้งกวาดรางวัลใหญ่และสถิติขายดี รวมทั้งดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และละครทีวี

นิยายเรื่อง “พาเหรดแห่งความเงียบงัน” ลำดับที่ 9 ในซีรีส์กาลิเลโอไซเคดี เล่มที่ถืออยู่นี้ปกเดิมหรูหราทั้งยังได้ถือช่อดอกไม้เป็นอันดับ 1 ของ Shukan Bunshun Mystery Best 10 ปี 2018 อีกด้วย ความสนุกในเล่มนี้ถือว่าไม่ธรรมดา เพราะแก่นหลักของเรื่องคือแก่นรัก แต่สิ่งที่ซับซ้อนลึกกว่าคือความคับแค้นซึ่งนำไปสู่การฆาตกรรม รวมทั้งการเติบโตของตัวละครอันเป็นที่รัก

ขอขอบพระคุณอาจารย์บัณฑิต ประดิษฐานุกรงษ์ นักแปลและล่ามดีเด่นรางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562 ที่ให้เกียรติถ่ายทอดเรื่องราวให้สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุ ได้เผยแพร่ความสนุกแก่นักอ่านวรรณกรรมญี่ปุ่นสายสืบสวนสอบสวน ยิงาซิโนะ เคโงะ ประเทศไทย

สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุ

จากใจนักแปล

ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้แปลหนังสือเล่มล่าสุดของอิงาชิโนะ เคโจะ ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากทั้งในญี่ปุ่นและไทย และเป็นหนังสือเล่มแรกที่ได้แปลตั้งแต่ยังเป็นปกแข็ง

เป็นที่ทราบกันดีว่า หนังสือของญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะออกมาเป็นปกแข็งก่อน และหนังสือที่ได้รับความนิยมจะออกตามมาในรูปแบบของปกอ่อนซึ่งใช้เวลาราว 1-3 ปีกว่าจะได้อ่านในรูปแบบของปกอ่อน

หนังสือเล่มนี้วางจำหน่ายในรูปแบบปกแข็งในญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2561 (ปีที่แล้ว) ดังนั้นครั้งนี้ทุกคนจะได้อ่านก่อนคนญี่ปุ่นหลายคนที่จะรอรูปแบบปกอ่อนแล้วจึงอ่านเสียอีก

ส่วนอิงาชิโนะ เคโจะ คงไม่ต้องบรรยายสรรพคุณกันมากมายอีกแล้ว สำหรับนักประพันธ์ผู้มีผลงานได้รับเกียรติคุณมากมายไม่เว้นแม้แต่เล่มนี้ซึ่งได้รับเลือกให้เป็น

อันดับ 1 ของ Shukan Bunshun Mystery Best 10 ประจำปี 2018

อันดับ 4 ของ Kono Mystery ga Sugoi! 2019

อันดับ 10 ของ 2019 Honkaku Mystery Best 10

และคงไม่ต้องบรรยายสรรพคุณของซีรีส์นักสืบกาลิเลโอด้วยเช่นกัน เพราะเป็นซีรีส์ที่มียอดขายรวมกันในญี่ปุ่นถึง 10 ล้านเล่ม

นักสืบกาลิเลโอ ยุกว่า มานานูของเราที่เคยเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ชื่อตรงต่องานวิจัย ไม่สนใจในเรื่องน้ำใจไมตรี แต่ครั้งนี้เขากลับมาในมาดที่เคร่งขรึม ความเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อบอุน และมีน้ำใจไมตรีต่อเพื่อนมนุษย์มากขึ้น

ถึงไม่เคยเป็นแฟนซีรีส์นี้มาก่อนก็อ่านได้โดยไม่ต้องย้อนไปอ่านเล่มเก่าก่อน ลองหยิบเล่มนี้ขึ้นมาแล้วคุณจะรักซีรีส์นี้แน่นอน

沈黙のパレード

อิงาซโนะ เคโงะ

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

1

อีก 20 นาทีจะ 4 ทุ่ม นามิกิ ยูทาโร่มองนาฬิกาบนกำแพงคิดว่าคืนนี้ ลูกค้าคงไม่เข้าร้านแล้ว เขาเหลือบมองสภาพในร้านผ่านเคาน์เตอร์จากในครัว เหลือลูกค้าหญิงวัยกลางคนเพียง 2 คน ตอนเดินเข้าร้าน หนึ่งในสองบอกคิดถึงภาพเก่าๆ แสดงว่าคงเคยมา ยูทาโร่ชำเลื่องมองหน้าเหมือนจะคุ้นเคยแต่อาจจะจำสับสนก็ได้ ที่แน่ๆ ไม่ใช่ลูกค้าประจำ

จากนั้นไม่นาน หนึ่งในสองร้องบอกให้เก็บเงิน มาจิกิโกะผู้ล้างจาน อยู่ข้างยูทาโร่ร้องตอบพร้อมเดินออกมา

“อร่อยมากเลยคะ” ได้ยินเสียงลูกค้าพูด

“ขอบคุณคะ ยังไงก็เชิญมารับประทานกันอีกนะคะ” มาจิกิโกะตอบ

“ใกล้ๆ นี่คงจะมาอีกคะ ความจริงแล้วเคยมานานแล้ว 5-6 ปีก่อน เห็นจะได้”

“เหวอคะ”

“มีพนักงานหญิงน่ารักมาก ลองถามดูเลยรู้ว่าเป็นลูกสาวเจ้าของร้าน เห็นว่ายังอยู่ ม. ปลายนะตอนนั้น คุณลูกสาวสบายดีไหมคะ”

ยูทาโร่หยุดมือที่กำลังเก็บมีด ใจหนึ่งก็ทนฟังไม่ได้ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเงี่ยหูฟังว่าภรรยาเขาจะตอบอย่างไรกับคำถามของลูกค้าผู้ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

“อ้อ ก็เรื่อยๆ นะคะ” มาจิกิโกะตอบเสียงเรียบ ไม่รู้สึกถึงความสับสน

ในใจเลยแม้แต่น้อย

“อย่างนั้นหรือคะ ยังอยู่ที่นั่นรึเปล่า”

“ไม่ค่ะ ไปอยู่ข้างนอกแล้วค่ะ”

“อ้าว จังหรือคะ ดูแล้วรู้เลยว่าเป็นผู้ใหญ่มาก ไม่เหมือนลูกพวกเรา
เอาแต่อ่อนพ่อแม่ไม่เลิก น่ารำคาญ”

“ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือคะ”

“ถ้าเขายังอ่อนอยู่แสดงว่าเราก้ยังมีความสำคัญใช่ไหมคะ”

“ใช่แล้วละค่ะ”

เหมือนมาจิโกะจะเดินไปส่งลูกค้าที่ประตู ได้ยินเสียงเปิดประตูเลื่อน
และคำขอบคุณของมาจิโกะ

ยูทาโร่วางมีดลง เดินออกจากเคาน์เตอร์ พอดีกับที่มาจิโกะดึงผ้า
โนเร็นหน้าร้านเดินเข้ามา

พอดตาสบกัน เธอเอียงคอเล็กน้อย “มีอะไรหรือ”

“เปล่า พอดีได้ยินที่ลูกค้าพูดนะ” ยูทาโร่เกาศีรษะ “คิดว่าทำไม
ถึงตอบได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น แน่นนอนในใจคงไม่สงบแน่”

มาจิโกะพูดยิ้มจางร้องอ้อ

“แค่นี้เรื่องเล็กน้อยมาก ฉันทำงานรับลูกค้ามาก็สิบปีแล้ว”

“ก็ไฉนนะ แต่...”

มาจิโกะแขวนผ้าโนเร็นที่กำแพงแล้วหันมาเผชิญหน้าสามีอีกครั้ง
เธอตัวเล็กหน้าก็เล็ก แต่ตาเธอมีอำนาจมาตั้งแต่สาว พอโดนตานั้นจึง
เขาแทบถอยกรูด

“พอยังไม่คืนชินอีกหรือ”

“เรื่องอะไร”

“ก็เรื่องซาโอริ ซาโอริไม่อยู่แล้ว ฉันนะชินแล้ว พอลูกค้าแต่ในครัว
อาจไม่รู้ก็ได้ว่ามีคำถามแบบเมื่อไหร่ก็ประจำ คิดว่าน่าสึมึก็เจอ แต่ลูกไม่เคยบ่น
ไฉนนี่ เพราะลูกเคยชินแล้วไง”

นาสึมึคือลูกสาวคนที่สองของครอบครัวนามิกิ เป็นนักศึกษากำลังจะขึ้นชั้นปี 2 วันที่ไม่มีธุระจะมาช่วยงานที่ร้าน

ยูทาโร่เจียบและขอโทษมาจิโกะ

“ฉันก็ไม่ได้ตำหนิพ่อนะที่ยังไม่ชิน เพียงอยากบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงจนเกินไป”

“รู้แล้ว”

“ฝากเก็บครวัให้หน่อย ฉันมีเรื่องต้องทำข้างบนหน่อย” มาจิโกะยกนิ้วชี้เพดาน ชั้นสองเป็นห้องพักอาศัยของครอบครัวนามิกิ

“ได้สิ”

“จ้ะ ชั้นก่อนนะ” มาจิโกะเดินขึ้นบันไดตรงมุมร้าน

ยูทาโร่ส่ายหน้าไปมา ยังไม่อยากขยับทันที ดึงเก้าอี้ข้างตัวมานั่งลงหลังห่ออย่างช่วยไม่ได้ ผู้หญิงแกร่งเสียจริง เขาคิดแบบนี้มานานแล้วแต่ครั้งนี้ยังตอกย้ำความคิดนั้น

ซาโอริเป็นลูกคนแรกของครอบครัวนามิกิ เป็นเด็กทารกผิวสีชมพูตากลมโต ตอนแรกอยากให้ลูกคนโตเป็นผู้ชาย แต่พอลูกคลอดออกมาเขาก็ลืมเรื่องนั้นเสียสนิท เขารักลูกสาวคนนี้สุดชีวิต ไม่ใช่แค่เป็นแก้วตาดวงใจ แต่เรียกว่ายอมตายแทนเด็กคนนี้ได้เลย เขาคิดแบบนี้จริงๆ

มาจิโกะเป็นทั้งคนทำอาหารและต้อนรับลูกค้า เรียกว่าเป็นกำลังสำคัญของร้าน ‘นามิกิยะ’ พอเธอกลับมาทำงานหลังคลอด ทั้งครวัและในร้านกลายเป็นที่เลี้ยงเด็กไปด้วย ที่แรกคิดว่าจะหนักหนาสาหัสแต่กลับมีคนช่วยเหลือ ตอนงานยุ่งลูกค้าประจำนั้นแหละช่วยกันอุ้มเล่นหัวหยอกล้อทำให้พอซาโอริอายุครบขวบปี จึงคิดว่าน่าจะมีคนที่สองอีกได้

ซาโอริเติบโตอย่างแข็งแรงท่ามกลางความรักของทุกคน พอเข้าอนุบาลระหว่างเดินทางไปโรงเรียนจะมีคนทักมากมาย ทุกคนมาเล่าให้ฟังว่าดีใจมากที่ซาโอริจ้ะทักตอบเสียงดัง ยูทาโร่รู้สึกภูมิใจมาก

ดูเหมือนซาโอริจะยังโดดเด่นแม้ในสมัยประถมและมัธยมต้น เธอมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่สุดใสร่าเริงกับทุกคน เห็นว่าครูประจำชั้นยังเคยบอกมาจิกะตอนมาเยี่ยมบ้านนักเรียนว่า ข้อดีของซาโอริคือไม่ทำตัวเศร้าซึมแม้เวลามีทุกข์

ผลการเรียนไม่ค่อยดีมากแต่ทั้งยูทาโร่และมาจิกะกลับไม่ค่อยสนใจ คิดแต่ว่าขอให้ไม่ทำเรื่องเลวร้ายก็พอ พวกเขามั่นใจว่าวิธีเลี้ยงลูกของพวกเขาไม่ผิดแน่ ซาโอริเป็นคนดีในกมลสันดาน แทบไม่เคยเถียงพ่อแม่ และยังเป็นพี่สาวที่ดีดูแลน้องที่อ่อนกว่า 3 ปีได้เป็นอย่างดี

นอกจากเรื่องเรียน ซาโอริยังมีพรสวรรค์ในด้านเพลง ชอบร้องเพลงตั้งแต่เล็ก ยิ่งขึ้นชั้นประถมปลายก็ยิ่งโดดเด่น ไม่ว่าเพลงยากแค่ไหนขอได้ฟังครั้งเดียวก็จำได้ และเสียงไม่มีเพี้ยน ยูทาโร่รู้จักคำว่าการแยกระดับเสียงสมบูรณ์แบบกันในขณะนี้ เพราะดูเหมือนซาโอริจะมีความสามารถนั้น

ซาโอริมีโอกาสดำแสดงพรสวรรค์อันยอดเยี่ยมนั้นในงานเทศกาลฤดูใบไม้ร่วง แม่เหล็กใหญ่ของงานจะเป็นการเดินพาเหรดขบวนใหญ่ แต่คนที่ต้องถีนต่างรอคอยดูการประกวดร้องเพลง ซาโอริเข้าประกวดครั้งแรกตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ 4 เธอร้องเพลง ‘My Heart Will Go On’ เพลงประกอบภาพยนตร์ ‘ไททานิก’ ได้อย่างยอดเยี่ยมจนผู้ชมงงวย ยูทาโร่อยู่ที่นั่นด้วย จึงได้เห็นลูกสาวร้องเพลงอย่างเอาจริงเอาจังเป็นครั้งแรก

จากนั้นจึงถูกเรียกตัวไปร่วมงานเทศกาลฤดูใบไม้ร่วงทุกปี กลายเป็นคนมีชื่อเสียงในท้องถิ่น ถึงขนาดมีคนมาเพื่อรอดูซาโอริเข้าร่วมประกวดร้องเพลงกันอย่างล้นหลาม

พอเข้ามัธยมปลาย ซาโอริเริ่มเข้ามาช่วยงานที่ร้านในช่วงปิดเทอม ลูกค้าปากเสียบางคนบอกว่า “แทนที่จะช่วยงานร้านโทรมๆ แบบนี้สู้ไปทำงานกลางคืนใจกลางโตเกียวจะหาเงินได้เป็นร้อยเท่าที่เดียวนะ” ในความเป็นจริง แม้มองจากพ่อแม่ยังคิดว่าเธอโตมาเป็นสาวสวย แต่ซาโอริอยู่

บรรยากาศร้านก็สดใสเบิกบานขึ้นมาทันที แนนอนลูกค้ำก็เพิ่มขึ้น เธอเป็นแม่เหล็กของร้านจริงๆ

คนซื้อนี่คะมาที่ร้านตอนซาโอริอยู่มัธยมปีที่ 5 นี่คะเป็นคนคบตีผู้มีชื่อเสียงของท้องถิ่น เห็นว่าสมัยหนุ่มๆเคยมุ่งจะเป็นนักดนตรี จึงยังคบหากับคนในวงการต่อเนื่องมา เขามีสตูดิโอดนตรีในโตเกียวหลายแห่งและเสาะหาผู้มีพรสวรรค์ใหม่ๆ อยู่เสมอ เขาเอ่ยชื่อนักร้องที่เขาปั้นขึ้นมาหลายคน

นี่คะบอกกับครอบครัวว่ามีก็ว่าเขาอยากปั้นซาโอริให้เป็นนักร้องมืออาชีพให้ได้

ยูทาโร่รู้ว่าซาโอริชอบร้องเพลง แต่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะให้เป็นคนในวงการบันเทิง เรื่องนี้เรียกว่ามาแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวทำให้เขาสับสนมาจิกะก็เช่นเดียวกัน

หลังนี่คะกลับไป ทั้งสองจึงได้ปรึกษากัน แม้จะคิดเหมือนกันว่าอยากให้ซาโอริมีชีวิตปกติเหมือนคนทั่วไป แต่ก็จะต้องถามความรู้สึกของเจ้าตัวก่อน

ซาโอริฟังแล้วกลับบอกว่าอยากลอง เธออยากเป็นนักร้องแต่เก็บงำไว้เพราะเกรงว่าจะถูกคัดค้าน เธอยังสารภาพว่าแม้ตั้งใจจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย แต่ก็ไม่มีสาขาวิชาหรือคณะใดที่อยากเรียนเป็นพิเศษ

ถ้าเจ้าตัวมีความใฝ่ฝันเช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้ เลยคุยกับมาจิกะว่าควรให้ลองทำในสิ่งที่เธอชอบ และฝากซาโอริให้นี่คะปั้น ยูทาโร่คิดว่าทุกอย่างคงไปไม่ได้สวยอย่างใจคิด ถ้าไปไม่ถึงดวงดาวแล้วค่อยมาว่ากันใหม่ และแม้จะผิดหวังก็น่าจะเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ดีสำหรับอนาคต

นาสึมิลูกสาวคนรองยังดีใจออกนอกหน้า ทั้งที่ยังไม่มีผลงาน แต่เธอก็เริงร่ากับจินตนาการว่าพี่สาวได้ยืนอยู่บนเวทีใหญ่

ตั้งแต่นั้น ซาโอริเรียนมัธยมปลายพร้อมฝึกร้องเพลงกับนี่คะด้วย

โชคดีที่ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนเลย

“รอซาโอริเปิดตัวและขายดีเมื่อไรค่อยขอเก็บค่าจัดการอย่างเต็มที่ ไม่ต้องเป็นห่วง” พอพูดเรื่องเงินที่ไร นีคุระจะตอบแบบนี้เสมอ เขาใฝ่ฝันอยากเป็นจอห์น เลนนอน สร้างเอกลักษณ์ให้กับตัวเองด้วยผมยาวและแว่นกลม เป็นคนชอบอ่านใจดีที่ไม่ค่อยใช้อวดความเป็นเศรษฐีแต่อย่างใด

แต่การฝึกร้องเพลงเข้มงวดมาก “พยายามเท่าไรอาจารย์นีคุระก็ไม่ยอมชมเลย” ซาโอริบนเซ่นนั้นบอย แกรมยังมาอยู่กับชีวิตส่วนตัวไม่น้อย โดนว่าหลายครั้งว่าไม่จำเป็นต้องใช้สมาร์ทโฟน รังแต่จะเป็นอุปสรรคกับการร้องเพลง ยูทาไรได้ฟังเซ่นนั้นก็ดีใจที่ฝากซาโอริไว้กับนีคุระ เพราะเขาช่วยบอกแทนในสิ่งที่ตนเองอยากพูด

ไม่นานซาโอริก็เรียนจบชั้นมัธยมปลาย

“ตั้งใจว่าใกล้ๆ นี้จะเอาไปให้โปรดิวเซอร์ที่รู้จักฟัง” นีคุระมาที่ร้าน และพูดอย่างยินดีในช่วงขึ้นปีใหม่แล้วไม่นาน ตอนนั้นซาโอริอายุ 19

เพียงไม่ถึง 2 สัปดาห์จากนั้น เมื่อซาโอริออกไปข้างนอกเย็นวันหนึ่ง และไม่กลับบ้านอีก รู้สึกเป็นห่วงจึงลองโทรศัพท์ถามแต่โทรไม่ติด

สอบถามคนรู้จักทุกคน และแน่นอนที่บ้านนีคุระด้วย แต่ไม่มีใครรู้ว่าเธอหายไปไหน ยูทาไรอดรันทนไม่ไหวแจ้งความหลังเข้าสู่วันใหม่แล้ว

ตำรวจเคลื่อนไหวจริงจังในตอนรุ่งเช้า เสาหาทั่วบริเวณใกล้เคียง ตรวจสอบกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งในที่ต่างๆ

เห็นภาพซาโอริกำลังเดินจากกล้องหน้าร้านสะดวกซื้อแถวนั้น ถือสมาร์ทโฟนแบบหู ไม่มีใครอยู่ด้วย คาดว่าคงเดินคุยกับใครอยู่

ตำรวจลองสอบถามประวัติการใช้กับบริษัทมือถือ แต่เวลานั้นซาโอริไม่ได้เป็นฝ่ายโทรออก หมายถึงเธอรับโทรศัพท์จากใครสักคน แต่ทางบริษัทมือถือก็ตรวจไม่ได้ว่าใครโทรเข้ามา

เป็นไปได้ว่าอาจเกิดเหตุร้าย ดังนั้นตำรวจจึงระดมกำลังค้นหา

ใหญ่โต สำนักรวบรวมแม่กระทั่งในแม่น้ำแควนั้น

แต่ก็ไม่พบซาโอริ เธอหายไปราวกับควัน

มาจิโกะและนาสึมิช่วยกันแจกใบปลิวในที่ต่างๆ เจ้าของร้านค้าข้างเคียงและลูกค้าประจำก็ช่วยด้วย แต่ไม่มีข้อมูลอันเป็นประโยชน์เลย

มาจิโกะลืมนอนอนชมด้วยความเป็นห่วง นาสึมิจองให้จนตาบวมแทบทุกวันจนหยุดเรียนบ่อยครั้ง เหล่าลูกค้าประจำผู้รู้เรื่องไม่ได้ต่อว่าอะไรกับการที่ร้าน ‘นามิกิยะ’ ปิดกะทันหันบ่อยครั้ง

ไม่นานตำรวจมาขอสิ่งของที่ใช้พิสูจน์ดีเอ็นเอของซาโอริได้ยูทาโร่เข้าใจว่าหมายถึงถ้าพบศพไร้ญาติที่ไหนจะได้ตรวจสอบได้ รู้สึกเหมือนถูกผลักตกลงหลุมลึกดำมืด

จากนั้นตำรวจก็ไม่ติดต่อมาอีก คงเพราะไม่พบศพที่น่าจะเป็นซาโอริ ยูทาโร่เริ่มไม่รู้แล้วว่าเป็นเรื่องน่ายินดีหรือไม่ แต่เกิดความรู้สึกว้าวถ้าเธอไม่มีชีวิตแล้ว ก็อยากให้พบศพเร็วๆ จะดีกว่า จะได้ทำบุญเผาปนกิจเสียให้เรียบร้อย

เมื่อ 2 เดือนก่อนก็ครบ 3 ปีเต็มแล้วที่ซาโอริหายสาบสูญ ถึงจะคิดว่าทำไปก็เปล่าประโยชน์ แต่ปีนี้เขาก็กังแจกใบปลิวหาข้อมูลจากที่ต่างๆ เช่นเดียวกับปีที่แล้วและ 2 ปีก่อน ถึงจะจบลงอย่างไม่มีข่าวคราวเหมือนที่คาดก็ไม่ได้ผิดหวังเท่าไรนัก เหมือนทำพอเป็นพิธีเท่านั้น

ยูทาโร่มองนาฬิกา 4 ทุ่มครึ่งกว่าแล้ว เสียเวลาเหม่อลอยไปมากทีเดียว เขาลุกขึ้น ตบแก้มขบตัวเองสองครั้งเพื่อปลุกสติ อาจถึงเวลาที่ต้องชินได้แล้ว ถ้าต้องหยุดอยู่กับที่ทุกครั้งที่คิดถึงซาโอริ ชีวิตข้างหน้าคงไม่สวย

ขณะกำลังจะเดินกลับเข้าครัวเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ใครกันนะโทรมาเวลานี้ ครอบครัวนามิกิมิโทรศัพท์มือถือถือกันคนละเครื่อง ถ้ามีธุระกับใครก็ต้องโทรไปมือถือคนนั้น

เขายกหูโทรศัพท์พูดแบบเดียวกับเวลาเปิดร้าน “สวัสดีครับ ร้าน ‘นามิกิยะ’ ครับ”

“บ้านคุณนามิกิ ยูทาโรใช่ใหมครับ” เสียงทุ้มต่ำของผู้ชายพูด
“ครับ จากไหนมีทราบครับ”
คำตอบต่อคำถามของยูทาโรเป็นสิ่งที่ไม่เคยคาดคิด
เขาบอกว่าโทรจากกองบังคับการตำรวจจังหวัดชิสึโอกะ

2

เขาสูดลมหายใจลึกก่อนเคาะประตูห้องประชุม เสียงห้วนๆ ถาม
ว่าใครดังกลับมา

“คุณนางิครับ”

“เข้ามาสิ”

เขาบอกขออนุญาตก่อนเปิดประตูกระจกสีระแฉแล้วจึงเงยหน้าขึ้น
อีกฟากของโต๊ะประชุมผู้กำกับมามิยะนั่งอยู่ในสภาพถอดเสื้อสูท พับแขน
เสื้อเชิ้ตขึ้น มีเอกสารหลายแผ่นวางบนโต๊ะ

แต่สิ่งที่ทำให้คุณนางิต้องประหม่าไม่ใช่หัวหน้าน่วยในอดีต แต่เป็น
บุคคลผู้ยืนริมหน้าต่างหันหลังให้ เพียงเห็นผมสีดอกเลาที่เสยไปข้างหลัง
ก็รู้แล้วว่าเป็นใคร

มามิยะมองไปด้านหลังของคุณนางิและยิ้ม “มีเลขาสาวมาด้วย
สมกับเป็นเจ้าบ้านนายเมืองที่เดียว”

“พอดีคนอื่นไม่ว่าง” คุณนางิยิ้มเพื่อน หันมองหลัง อุทสึมิ คาโอรุ
ลูกน้องเขายืนวางตัวไม่ถูก

“คดีปล้นฆ่าที่อิตาบาชิเพิ่งพอเห็นแนวทางปิดคดีได้ไม่ทันไร รู้ระบุว่า
กำลังยุ่งอยู่ ขอโทษด้วยที่เรียกตัวกะทันหัน” มามิยะผายมือไปยังเก้าอี้

ฝั่งตรงข้าม “เฮ้ นังลิ”

คุณานางิตอบครับแต่ก็ยังไม่นิ่งทันที มองบุคคลริมหน้าต่างนึ่ง

ท่าทรง มามิยะเรียก “พวกคุณานางิมาแล้วครับ”

ชายผมสีดอกเลาหันมานั่งลงเก้าอี้ข้างๆ อย่างเงิบๆ เขาคือทาทาระ
อดีตผู้กำกับ ปัจจุบันเป็นรองผู้บังคับการกองสืบสวนสอบสวนที่ 1

มามิยะใช้สายตาเร่งรัดให้นึ่ง คุณานางิจึงลากเก้าอี้ แต่อุทสึมิ คาโอรุ
กลับไม่ยอมนั่ง

“อุทสึมิก็นั่งลงด้วยสิ” ทาทาระเอ่ยปากเป็นครั้งแรก เสียงทุ้มก้อง
เหมือนเดิม

“ไม่คะ ดิฉันขออยู่ตรงนี้...”

“คือเรื่องมันค่อนข้างยาว” มามิยะว่า “ถ้าชินยีนแบบนี้มันขวางหู
ขวางตา นึ่งลงซะ”

“คะ” อุทสึมิ คาโอรุนั่งลงข้างคุณานางิ

เอालะ มามิยะจึงหันหน้าคุณานางิตรงๆ

“ที่ต้องจใจเรียกหัวหน้าหน่วยผู้มีงานเต็มมือมาหาเพราะมีเหตุผล
มีเรื่องที่ยากให้นายเป็นคนดูแล และต้องเป็นนายเท่านั้น”

คุณานางิตัวเกร็ง อดซ่อนความสงสัยไม่ไหว “ให้หน่วยเราหรือครับ”

น่าจะไม่ใช่เรื่องธรรมดา แต่ถ้าเกิดคดีอะไรปกติควรสั่งหน่วยที่อยู่
ประจำกองบัญชาการ ไม่เคยเอามาให้หน่วยที่ออกมาประจำอยู่ศูนย์ปฏิบัติ
การสอบสวนร่วมทำ ถึงคดีใกล้จะคลี่คลายแล้วแต่งานก็ยังไม่เสร็จดี

“เหตุผลอย่างละเอียดจะอธิบายภายหลัง ฟังเรื่องก่อน”

มามิยะเกริ่นนำ หยิบเอกสารขึ้นมา และเริ่มอธิบาย เนื้อหาเป็นดังนี้

2 สัปดาห์ก่อน เกิดไฟไหม้ที่เมืองเล็กๆ ในจังหวัดซึสึโอะเกะ บ้านที่ใหม่
เป็นบ้านที่คนแถวนั้นรู้จักดีและเรียกกันว่าบ้านขยะ สาเหตุของไฟยังไม่รู้
แต่เดาได้น่าจะเป็นการวางเพลิงของคนแถวนั้นที่เดือดร้อน แต่ไฟไหม้

ครั้งนี้กลายเป็นข่าวใหญ่ไม่ใช่ด้วยเหตุผลนั้น

ตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงเข้าสำรวจซากหลังดับเพลิงแล้ว พบ
สิ่งคล้ายศพคน และมีถึงสองศพ ทั้งสองศพเป็นไปได้อยู่ที่เป็นกระดูกแล้ว
ตั้งแต่ก่อนไฟไหม้

เมื่อตรวจสอบก็พบว่าศพหนึ่งน่าจะเป็นหญิงชราซึ่งอาศัยอยู่ใน
บ้านนั้นคนเดียว แต่อีกศพหนึ่งไม่มีเบาะแส

จากซากเครื่องประดับและส่วนสูงตำรวจจังหวัดชิสึโอะกะคาดว่า
น่าจะเป็นศพของหญิงสาว จึงขอให้สถานีตำรวจทั่วประเทศช่วยตรวจสอบ
ไม่นานก็ได้ข้อมูลกลับมา หนึ่งในนั้นรวมถึงข้อมูลของหญิงสาวที่หาย
สาบสูญจากเมืองคิคุโนะ โตเกียว จักรูปไม้กางเขนที่หญิงสาวใส่ตอน
หายตัวไปใกล้เคียงกับสิ่งที่พบในครั้งนี้ จึงได้พิสูจน์ดีเอ็นเอ และผลคือ
ไม่ผิดตัวแน่ แต่หญิงสาวกับบ้านที่ถูกไฟไหม้ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ญาติ
บอกว่าเป็นหญิงสาวตอนยังมีชีวิตไม่เคยแม่แต่จะไปจังหวัดชิสึโอะกะด้วยซ้ำ...

मामิยะวางเอกสารที่มีภาพถ่ายลงตรงหน้าคุซานางิ ในนั้นมีชื่อสกุล
ที่อยู่ วันเดือนปีเกิด ฯลฯ เขียนไว้ด้วย

“ชื่อของหญิงสาวคือ นามิกิ ซาโอรุ ตอนที่ยายตัวไปอายุ 19 ปี”

คุซานางิหยิบเอกสารขึ้นมา ชื่อสกุลของนามิกิ ซาโอรุ เขียนด้วย
ตัวอักษรคันจิ ภาพถ่ายเป็นรูปหญิงสาวในชุดเสื้อยืดยิมซุ 2 นิ้ว ขอบตา
เด่นชัด คางเรียว ริมฝีปากค่อนข้างหนา จินตนาการได้ว่าเธอต้องมีผู้ชาย
รุ่มล่อมเป็นแน่

“น่ารักดีนี่คะ” อุทสึมิ คาโอรุซึ่งอยู่ข้างๆ กระจิบหลังมองเอกสาร
“อย่างกับดาราไอดอลเลย”

“เป็นความเห็นที่ค่อนข้างถูกต้องทีเดียว” मामิยะมองอุทสึมิ คาโอรุ
ด้วยสีหน้าจริงจัง “เห็นว่าหลังจบมัธยมปลายก็มุ่งจะเป็นนักร้อง”

เธอหือ คุซานางิหลุดปาก ปกติเรื่องแบบนี้ชวนให้หยอกต่อ แต่วันนี้
เขาไม่มีอารมณ์ฟังเรื่องที่ मामิยะเล่าแล้ว รู้สึกน่าจะเป็นงานหนักหนาสาหัส

ทำไมถึงเอาคดีแบบนี้มาให้ตน...

“กระดุกของอีกคนแน่ใจหรือครับว่าเป็นคนในบ้านจริง” คุณนางิจิ
ถาม

“ผลการตรวจสอบเทียบกับดีเอ็นเอที่ได้จากเสื้อผ้าในบ้านจาก
ซากไฟ คิดว่าไม่ผิดแน่ คนแถวนั้นบอกไม่เห็นตัวราว 6 ปีแล้ว แต่เพราะ
ไม่ค่อยคบหาสมาคมกันเท่าไร จึงไม่ค่อยมีใครใส่ใจนัก ตามทะเบียนแล้ว
อายุเลย 80 เมื่อ 6 ปีก่อน ทางตำรวจจังหวัดชิโงะกะคิดว่าน่าจะเป็น
การตายตามธรรมชาติ หรือที่เรียกกันว่าเป็นการตายอย่างโดดเดี่ยวของ
ผู้สูงอายุ”

“6 ปีก่อน นั้นหมายความว่า” คุณนางิจิไปที่หญิงสาวในภาพถ่าย
“คุณยายคนนั้นก็ไม่เกี่ยวกับการตายของหญิงสาวที่ฝันอยากเป็นนักร้อง”

“อืม...ก็คงเป็นแบบนั้น”

“ทราบสาเหตุการตายของคุณนามิชิ ซาโอริแล้วหรือยังครับ”

มามิยะถอนใจยาว

“จากการตรวจสอบโครงกระดูกที่เหลือ เหมือนจะมีรอยยุบที่กะโหลก
ศีรษะ”

แต่...ว่าแล้วก็อดอกอย่างเซ็งซำ

“ไม่ชัดเจนว่ารอยยุบนั้นรุนแรงถึงชีวิตหรือเปล่า รู้แต่ว่าไม่น่าจะใช่
เกิดจากไฟไหม้ครั้งนี้”

หมายความว่า คุณนางิจิจะหน้าผู้บังคับบัญชา “ตอนนี่ยังไม่มี
หลักฐานว่าถูกฆ่าตาย”

“ณ ตอนนี ไซ” ว่าแล้วมามิยะก็เหลือบมองทาทาระผู้อยู่ข้างตัว

“นายคงคิดว่าต้องเจองานลำบากที่ทาทาระจะไม่เจอละสิ” สายตาคม
หลังแว่นกรอบทองของทาทาระเป็นประกาย มองแวบหนึ่งหน้าตาเหมือน
สุภาพบุรุษผู้ดี แต่สมัยยังออกสนามใครๆ ก็รู้ว่าเขาก้าวร้าวและอารมณ์ร้อน
ขนาดไหน

“เปล่าครับ ไม่ใช่...”

“ไม่ต้องมากหลบเกลื่อน มันเขียนอยู่ที่หน้านาย” ทาทาระพูดยิ้ม
ประหลาด “สมมุติว่าเป็นการฆาตกรรม แต่ก็เกิดขึ้นมาแล้วกว่า 3 ปี
พยานรู้เห็นแทบหาไม่ได้ หลักฐานยิ่งแล้วใหญ่ สถานที่ซ่อนศพก็โดน
ไฟไหม้เกือบหมด ไม่รู้ว่าจะสอบสวนอะไรยังไงดี ในฐานะผู้รับผิดชอบคดี
คงแข็งที่ต้องทำงานแบบนี้”

คุซานางิเงียบก้มหน้ามองโต๊ะ คำพูดของทาทาระแทงใจดำเขาจริงๆ
แต่ทาทาระพูด “...มองทางนี้สิ คุซานางิ”

คุซานางิมองหน้าทาทาระ จ้องลึกเข้าไปในแว่นกรอบทอง “ครับ”

“คดีนี้ยังงัยก็อยากให้คุณนาย...ผู้กำกับมามียะและหัวหน้าหน่วย
คุซานางิทำ”

“หมายความว่าไงครับ”

ทาทาระมองมามียะ พยักหน้าเล็กน้อย

มามียะจึงยื่นตัวมาข้างหน้า

“คุณยายผู้อาศัยอยู่ในบ้านชยะไม่ใช่คนที่ไร้ญาติเลยเสียทีเดียว
ความจริงแล้วมีลูกชายคนหนึ่ง ถ้ามีใครจะเข้าบ้านหลังคุณยายตาย ผู้มี
ความเป็นไปได้ที่สุดก็คือคนคนนั้น”

“รู้ที่อยู่รีเปล่าครับ”

“เขาเพิ่งต่ออายุใบขับขี่เมื่อ 2 ปีก่อน ที่อยู่คือ เขตเอโดะกว่า ตอนนี้อยู่
ก็ยังอยู่ที่นั่น แต่ก่อนหน้านั้นเขาเคยอยู่อะพาร์ตเมนต์แถวมินามิคิคุโนะ
เมื่อกิคุโนะห่างจากบ้านผู้เสียหายเป็นเส้นตรงราว 2 กิโลเมตร แต่จู่ๆ เขาก็
ลาออกจากบริษัทรับกำจัดขยะที่ทำงานอยู่ และย้ายออกจากอะพาร์ตเมนต์
ดังกล่าว ซึ่งตรงกับช่วงไม่นานหลังคุณนามิกิ ซาโอริหายตัวไป”

คุซานางิถอนหายใจโล่งอก ในที่สุดก็เห็นแสงแห่งความเป็นไปได้
บ้าง

มามียะหยิบเอกสารอีกใบออกมาวางตรงหน้าคุซานางิ “ดูชาย

คนนี้ให้ดีสิ”

เป็นภาพจากใบขับชีถ่ายเอกสารขยายใหญ่ พรืดตาที่เห็นหน้าชาย
ในภาพ คุณนางิสะตั้ง เหมือนเคยเห็นที่ไหน ไม่สิ เคยเจอด้วย และทันที
ที่เห็นชื่อหัวใจเขาเด่นแรง เหมือนอนุกรมในร่างพลุ่งพล่านทันที

ชื่อสกุลบนใบขับชีเขียนว่า ฮาชิโนะมะ คันอิจิ

คุณนางิสะลืมตาโพล่ง มองหน้าผู้บังคับบัญชาทั้งสองสลับกัน
“ฮาชิโนะมะ...คนนั้นหรือครับ”

“ใช่แล้ว ฮาชิโนะมะนั่นแหละ” มามิยะพูดหนักแน่น “จำเลยคดีคุณะจัง
คนนั้น”

มีเรื่องราวมากมายเหลือเกินวิ่งวนในหัว คุณนางิสะพูดอะไรไม่ออก
แก้มกระตุก

คุณนางิสะมองภาพถ่ายอีกครั้ง ดูแก้ขึ้น แต่สีหน้าเย็นชายังเหมือน
ตอนพบครั้งนั้น

“ฉันจะทำให้นายนี้เรื่องสำคัญอีกเรื่องออก” มามิยะเอาภาพถ่าย
อีกใบออกมา “บ้านขยะที่โดนไฟไหม้ครั้งนี้ เจ้าหน้าที่ถ่ายไว้เมื่อหลายปี
ก่อน เป็นไงจำได้มั๊ย”

คุณนางิสะรับมาดู เป็นภาพภูเขาขยะมหึมา แต่มองให้ดีจะเห็นหลังคา
และสิ่งคล้ายประตูเล็กๆ

คุณนางิสะหวนระลึกความทรงจำอันแสนไกล และนึกถึงสิ่งหนึ่งขึ้น

“อยู่จังหวัดชิโอะกะไซไหมครับ ไซบ้านที่เราไปยึดดูเย็นนั้นมาเป็น
ของกลาง...รีเปล่าครับ”

“ใช่แล้ว” มามิยะเอานิ้วชี้ปลายจมูกคุณนางิสะ “นายกับฉันไปที่บ้าน
นั้นด้วยกันเมื่อ 19 ปีก่อน แต่ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นบ้านขยะขนาดนี้”

“บ้านนั้น...นะหรือครับ”

“คงเข้าใจแล้วไซ้มั๊ย คุณนางิสะ” ทาทาระว่า “ทำไมฉันถึงได้อยาก
ให้นายทำคดีนี้ ความคิดนี้ได้รายงานผู้บัญชาการกรมสืบสวนอาชญากรรม

แล้วก็ผู้บังคับการกองสืบสวนสอบสวนที่ 1 แล้ว หรือว่าจะให้ฉันโอนงานให้หน่วยอื่นดีมั๊ย”

ไม่ ต้อง คุณนางจิก้ามือทั้งสองแนบบนโต๊ะ “ตกลงครับ ขอให้หน่วยผมได้ทำคดีนี้ด้วยครับ”

ทาทาระพยักหน้าพอใจ

เอ่อ อุทสึมิ คาโอรุผู้นั่งอยู่ข้างๆ แทรกขึ้น “คดีนี้คุณะคือคดีไหนคะ”

“เดี่ยวฉันอธิบายเอง” คุณนางจิก้าพูด

พอเห็นทาทาระลุก พวกคุณนางจิก้าก็ลุกขึ้น ทาทาระสาวเท้ายาวเดินออกจากห้อง มามีเยะทำท่าจะเดินตามแต่แล้วก็หยุดและหันกลับมา

“จะมีการเปิดศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมกับตำรวจจังหวัดชิสึโอกะที่สถานีตำรวจคิคุโนะ คดีที่ติดตามมาชิปล่อยให้สถานีตำรวจเจ้าของคดีเขาจัดการต่อ รีบเตรียมตัวมาเข้าร่วมสอบสวนกับทางนี้ทันที”

“ครับ” คุณนางจิก้าตอบแข็งขัน

หลังประตูปิด คุณนางจิก้าหันมาทางอุทสึมิ คาโอรุ “ช่วยแจ้งให้ทุกคนในหน่วยทราบด้วย ไปเจอกันที่กองบัญชาการด่วน”

“ค่ะ” อุทสึมิ คาโอรุหยิบสมาร์ตโฟนจากกระเป๋าในสูท

3

โมโตฮาชิ ยูนะหายจากบ้านพ่อแม่ที่เซตอาดาจิ โตเกียวเมื่อเดือนพฤษภาคม 23 ปีก่อน เวลานั้นยูนะอายุ 12 ปี ตอนเย็นยูนะจึงบอกจะไปเจอเพื่อนที่สวนสาธารณะใกล้บ้านก่อนออกจากบ้าน สวนสาธารณะอยู่ใกล้บ้านมาก และอยู่ระหว่างทางไปโรงเรียน แม่ของเธอจึงไม่ได้

เป็นห่วงเลย ทว่าถึงเวลาอาหารเย็นแล้วยูนะก็ยังไม่กลับ แม่จึงไปรับถึงสวนสาธารณะ แต่ยูนะไม่อยู่ ลองไปตามบ้านเพื่อนก็ได้ความว่าต่างฝ่ายต่างกลับกันไปแล้ว

ถึงตรงนี้แม่ของยูนะเกิดไม่สบายใจรีบติดต่อสามี ทั้งสองพยายามตามหาที่ต่างๆ ที่คิดว่ายูนะจะไปแล้ว จากนั้นจึงแจ้งความ

ตำรวจเห็นว่าอาจเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมได้จึงออกตามหากันขนานใหญ่ แต่ไม่พบเบาะแสการหายตัวของยูนะเลย สมัยนั้นกล้องวงจรปิดยังไม่มากเหมือนตอนนี้ และยังไม่ได้ข้อมูลพยานรู้เห็นอันเป็นประโยชน์เลยด้วย

อาจกล่าวได้ว่าข้อมูลเพียงหนึ่งเดียวที่ได้คือคำให้การว่าเห็นเด็กผู้หญิงคล้ายยูนะเดินกับผู้ชายในชุดทำงานสีฟ้า แม่บ้านที่พบเห็นให้การว่า เพราะเห็นแต่ด้านหลังจึงไม่รู้ว่าชายคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร รู้แต่ว่าความสูงตามค่าเฉลี่ย ไม่อ้วนไม่ผอมเป็นพิเศษ และจำไม่ได้ว่าอาการของยูนะในตอนนั้นเป็นอย่างไร

พอได้ยืนยันว่าชุดทำงานสีฟ้า ทุกคนจะนึกถึงชุดทำงานสีเดียวกันของพนักงานในโรงงานชิ้นส่วนของโมโตฮาริ เซจิ พ่อของยูนะ พอนำชุดทำงานนั้นให้แม่บ้านที่เห็นดู เธอก็บอกว่าคล้ายกันมาก

มีพนักงานในโรงงานราว 30 คน พนักงานสอบสวนจึงไปพบและสอบสวนทุกคน และเมื่อขอดูภายในห้องพักเกือบทุกคนยอม แม้มีผู้ปฏิเสธบ้างแต่ก็มีเหตุผลฟังขึ้น พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจึงลงความเห็นว่ามีจุดน่าสงสัย

หนึ่งในพนักงานนั้นคือ ฮาชิโนะมะ คันอิชิ อายุ 30 ปี เขาอาศัยอยู่คนเดียว จากบันทึกการสอบสวนสมัยนั้น พนักงานสอบสวนไปพบฮาชิโนะมะ 3 วันหลังยูนะหายตัวไป และตรวจสอบห้องของเขา พนักงานสอบสวนในตอนนั้นลงความเห็นว่ามีจุดน่าสงสัย

ในที่สุดก็ไม่พบยูนะ จากนั้นแม่จะมีการสอบสวนต่อเนื่องแต่ก็ทำ

พอเป็นพิธี จึงไม่มีความคืบหน้า 1 เดือนหลังการหายตัวไป แม่ของยูนะ กระโดดตึกใกล้บ้านฆ่าตัวตาย จดหมายลาตายเขียนขอโทษสามีและยูนะ คาดว่าเธอเสียใจที่ลูกสาวไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว และตำหนิตัวเองที่เป็นสาเหตุ ปล่อยให้ลูกออกไปข้างนอกในเวลาเย็นมาก

แต่สถานการณ์พลิกผันหลังผ่านไปราว 4 ปี มีผู้ชายแจ้งว่าพบ โครงกระดูกคล้ายของคนในดินระหว่างเดินป่ากลางเขาโอคุทามะ ตำรวจ ท้องถิ่นไปขุดตามที่รับแจ้งพบโครงกระดูกถูกแยกส่วนเป็นหลายชิ้น เมื่อ สืบสวนจะเอียงคิดว่านี่เป็นของคนจริง หน้าที่นำเมื่อดูจากขนาดและความยาว น่าจะเป็นกระดูกของเด็ก

เนื่องจากกะโหลกยังคงรูปเดิมจึงจัดทำภาพเหมือน 10 แบบ แจกจ่ายไปยังสถานีตำรวจทั่วประเทศ และได้ข้อมูลว่าอาจเป็นโมโตฮาชิ ยูนะ จึงตรวจดีเอ็นเอ ไม่นานก็รู้ผลว่าเป็นเจ้าตัวแน่

จึงมีการตั้งศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมกันที่สถานีตำรวจอาดาจิ และผู้มารับงานจากกองบัญชาการตำรวจโตเกียวคือหน่วยที่ทาทาระเป็น ผู้นำ ตอนนั้นนามิยะรับหน้าที่หัวหน้า และคุซานางิเป็นมือใหม่ที่เพิ่งเข้า สังกัดกองสืบสวนสอบสวนที่ 1 ในฐานะคนหนุ่มผู้เป็นความหวังของกอง

เบาะแสแม้จะน้อยแต่โครงกระดูกที่พบมีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งคือ ไม่เพียงถูกหั่นเป็นชิ้นๆ ก่อนถูกฝัง แต่ยังมีร่องรอยถูกเผาที่หน้านั้นด้วย

ตำรวจเสาะหาสถานที่ที่อาจเป็นที่เผาศพในรัศมีรอบจุดที่มีคนพบ เห็นโมโตฮาชิ ยูนะเป็นครั้งสุดท้าย ไม่น่าจะใช้การแอบเผาโดยก่อกองไฟ ในที่รกร้าง แต่น่าจะใช้เตาเผามากกว่า ด้านหนึ่งก็สำรวจเตาเผาแถวนั้น ที่ละเตา อีกด้านก็สอบถามพนักงานโรงงานขึ้นชิ้นอีกครั้งว่ารู้จักเตาเผา ที่ไหนบ้างหรือไม่

ในกระบวนการนั้นคุซานางิเริ่มจับตามองฮาชิโนมุะ คันอิจิ ตอนนั้น ฮาชิโนมุะลาออกจากบริษัทแล้วแต่ประวัติยังคงเหลืออยู่ที่บริษัท ตามประวัติ เขาเคยทำงานบริษัทรับเหมาก่อจัดขยะอุตสาหกรรม แนนอนบริษัทนั้น

มีเตาเผาใหญ่หน่อยหลายเตา

คุณานางิไปที่บริษัท ลองพบและสอบถามบุคคลผู้เคยเป็นเจ้านายของฮาซึนุมะ ก็พบสิ่งควรจับตามอง ราว 4 ปีก่อนฮาซึนุมะติดต่อมาว่ามีของอยากจะจัดการหน่อยขอใช้เตาเผาในวันหยุดของบริษัทได้หรือไม่ พอถามว่าคิดจะเผาอะไร คำตอบของฮาซึนุมะคือ เขารับฝากสัตว์เลี้ยงที่ตายแล้วหลายตัวจากคนรู้จัก อยากจะเอามาเผา และพูดในเชิงเหมือนทำตัวเป็นคนรับทำศพสัตว์เลี้ยงหาลำไฟ ที่บริษัทนั้นการเผาศพหมาแมวพร้อมกับขยะอื่นไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด เจ้านายเก่าเลยตอบว่าถ้าเก็บกวาดเรียบร้อยเมื่อเสร็จแล้วก็ไม่เป็นไร

ครั้งถามถึงเวลาที่แน่นอน ก็ปรากฏว่าตรงกับช่วงที่โมโตฮาซึนุมะหายตัวไปพอดี ถึงตรงนี้ฮาซึนุมะ ค้นอิจิกลายเป็นผู้ต้องสงสัยสำคัญของคดีนี้

พอตรวจสอบประวัติดู มีเรื่องที่ไม่รู้เกี่ยวกับผู้ชายคนนี้มีมากมาย รู้แค่ว่าเขาเกิดที่จังหวัดชิสึโอกะ แต่ดูเหมือนจะย้ายที่ทำงานบ่อยมาก

มามิยะบอกจะลองไปพบเจ้าตัวดูสักครั้ง คุณานางิติดตามไปด้วยถึงฮาซึนุมะลาออกจากโรงงานชิ้นส่วนแล้ว แต่ยังไม่ได้ย้ายบ้าน จึงไปพบกับเจ้าตัวถึงที่ห้อง

ฮาซึนุมะเป็นชายตาหยี ใบหน้าไร้อารมณ์ แมตตอนพูดหน้าตอบมากของเขาช่างแทบไม่ขยับ

คำถามแรกของมามิยะคือ ขอชื่อเจ้าของสัตว์เลี้ยงที่ฝากให้จัดการด้วยเตาเผา เพราะหากรู้ก็ตรวจสอบได้ว่าจริงหรือไม่

แต่ฮาซึนุมะตอบว่าบอกไม่ได้เพราะสัญญากับเจ้าของสัตว์เลี้ยงไว้ มามิยะถามต่อว่า สัตว์ชนิดใด ก็ตัว และรับจัดการด้วยราคาเท่าไร แต่ฮาซึนุมะไม่ตอบเลยสักคำถาม สุดท้ายเขาถามด้วยว่า “ถ้าไม่ตอบเป็นความผิดหรือครับ” เสียงทุ้มต่ำสะกดอารมณ์นั้นยังติดหูคุณานางิจนบัดนี้

ยิ่งปฏิเสธที่จะตอบยิ่งน่าสงสัยหนัก ฮาซึนุมะมีร่างกายขนาด

ปานกลางตรงกับคำให้การของพยาน

แต่จากตรงนั้นกลับเจอตอรุกไม้คืบ แม้จะสอบถามผู้เกี่ยวข้อง เช่น โมโตฮาชิ เซจิ บิดาของยูนะ ก็ยังหาจุดร่วมระหว่างฮาซึนุเมะกับยูนะ ไม่เจอ นอกจากการเป็นพนักงานกับลูกสาวเจ้าของ ฮาซึนุเมะยังไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับบริษัทด้วย

ตอนนั้นเอง คุณานางิจับตามองที่ภาพถ่ายใบหนึ่งซึ่งพนักงานสอบสวนถ่ายสภาพห้องของฮาซึนุเมะเมื่อ 4 ปีก่อน เขาเกิดตื้อใจในจุดหนึ่งระหว่างมองภาพถ่ายนั้น

ตอนไปที่ห้องฮาซึนุเมะกับมามิยะ คุณานางิจึงการสนทนาของทั้งสองพร้อมสังเกตรอบห้องอย่างไม่ให้ใครรู้ เพราะมามิยะบอกไว้ก่อนแล้วว่าให้ตรวจสอบว่ามีที่ไหนที่จะซ่อนศพได้บ้าง เนื่องจากคิดว่าต้องมีการซ่อนศพไว้จนกว่าจะขอใช้เตาเผาได้

ห้องของฮาซึนุเมะเป็นห้องเรียบๆ ขนาด 2 ห้องพร้อมครัว ถ้าจะซ่อนศพไว้น่าจะเป็นตู้เก็บของหรือไม้กั้นใต้เพดาน เพราะไม่พบตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่

คุณานางิจับตามองตู้เย็นขนาดเล็กแบบที่มักใช้ในห้องของโรงแรม ถึงจะเป็นศพเด็กก็ไม่น่าจะซ่อนได้ เขาคิด

แต่ภาพถ่ายเมื่อ 4 ปีก่อน ตู้เย็นใบใหญ่กว่านี้ อาจไม่ใหญ่ขนาดที่ใช้ตามบ้านทั่วไป แต่ก็สูงขนาดเอวผู้ใหญ่ได้ ขนาดนี้ถ้าเอาศพมาหั่นเป็นชิ้นคงพอเก็บเด็ก 1 คนได้

4 ปีนี้ได้เปลี่ยนตู้เย็นหรือ เพราะอะไร คุณานางิจุดคิดคำนึง

สุดท้ายถึงจะนำศพไปเผาที่เตา แต่ก่อนหน้านั้นต้องเก็บไว้ในห้องแฉะการใส่ตู้เย็นเป็นวิธีที่ดีที่สุดเพื่อชะลอการเน่าเหม็น และหลังจากนำกระดูกไปฝังกลางป่าเขา คงทิ้งตู้เย็นไป เพราะอย่างไรคงไม่คิดจะใช้มันต่อไปแน่

ถ้าการคาดการณ์ถูกต้อง ตู้เย็นใบนั้นอาจมีร่องรอยของศพหลงเหลือ คุณานางิจึงเอาภาพถ่ายนั้นให้มามิยะและทาฮาระดู และอธิบายความ

คิดของตน ผู้บังคับบัญชาทั้งสองเห็นด้วยว่าความคิดเห็นของนักสืบหนุ่มมีความเป็นไปได้ แต่สีหน้าทั้งสองก็ยังไม่สู้ดี เพราะปัญหาอยู่ที่จะหาตัวผู้เฒ่านั้นได้อย่างไร หรือว่าผู้เฒ่าผู้นั้นยังอยู่หรือไม่ ก็ผ่านมาแล้วตั้ง 4 ปี

ดังนั้นจึงให้ทุกคนลองคิดว่าถ้าฮาชิโนะมุเมะเป็นคนร้าย เขาจะทำอย่างไรกับผู้เฒ่า เพื่อให้ตำรวจสงสัย น่าจะกำจัดแบบเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ หมายความว่าจะใช้วิธีการกำจัดแบบถูกต้องไม่ได้

แต่จะยกย้ายไปที่ไหนคนเดียวคงไม่ไหว ต้องมีคนช่วย

คนที่สนิทสนมกับฮาชิโนะมุเมะมีจำกัด ลองตรวจสอบดูก็ได้ชื่อเพื่อนเล่นไปหนึ่งกระจอกผู้เป็นเจ้าของรถบรรทุกเล็กทันที

ชายคนนั้นยอมรับง่าย ๆ ว่าได้ช่วยขนผู้เฒ่าเมื่อราว 4 ปีก่อน จุดหมายปลายทางคือบ้านเกิดของฮาชิโนะมุเมะ โดยฮาชิโนะมุเมะอธิบายว่าจะให้ผู้เฒ่าอยู่กับแม่ผู้อยู่คนเดียวที่ชิชิโอะกะ

คุซานางิกับมามิยะรีบรุดไปที่บ้านหลังนั้น แม่ของฮาชิโนะมุเมะชื่อโยชิเอะ ตัวเตี้ยแถมหลังค่อม จึงดูแก่กว่าอายุจริงมาก หล่อนกลัวมากเมื่อรู้ว่าสองชายแปลกหน้าผู้มาพบกะทันหันเป็นนักสืบ จึงพาล่ามแต่ว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิดซ้ำไปมาราวท่องมนตร์

เมื่อมามิยะบอกอยากถามเรื่องผู้เฒ่าเท่านั้น ฮาชิโนะมุเมะ โยชิเอะ อ้าปากค้าง อากาแบบไม่เข้าใจว่าพูดเรื่องอะไร พออธิบายว่าลูกชายน่าจะเอาผู้เฒ่ามาให้เมื่อ 4 ปีก่อน ในที่สุดจึงเริ่มเข้าใจ และขมวดคิ้วจนหน้าผากย่นหนักขึ้นบอกว่า

“ของอย่างนั้นฉันไม่ใช้หรอก เขาเอามาวางไว้แล้วก็ไป เกะกะสิ้นดี”

พอลถามว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน หล่อนบอกว่าอยู่ในห้องเสื่อทาตามิด้วานในและพาเข้าไป คุซานางิตะลึง น่าจะเรียกว่าห้องเก็บของมากกว่าห้องเสื่อ มีข้าวของวางซ้อนทับกันอย่างยุ่งเหยิง

ผู้เฒ่าอยู่ข้างในนั้นจริงๆ ต้องเป็นผู้เฒ่าในภาพถ่ายนั้นแน่

พวกเขาได้ทำเรื่องขอยึดผู้เฒ่าทันที ถึงตรงนี้ฮาชิโนะมุเมะ โยชิเอะจึง

เริ่มอยากรู้เรื่องราว แน่นอนจะบอกรายละเอียดก็ไม่ได้ ได้แต่อธิบายว่า มันอาจเกี่ยวข้องกับคดีคดีหนึ่ง

ตู้เย็นถูกนำส่งกองพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบอย่างละเอียด ผลพบสิ่งคล้ายคราบเลือดและเศษเนื้อปริมาณเล็กน้อย เมื่อนำไปพิสูจน์ดีเอ็นเอ ก็ได้ข้อสรุปว่าทั้งสองสิ่งเป็นของโมโตฮาชิ ยูนะ เมื่อเรื่องดังกล่าวถูกประกาศออกไป เกิดเสียงโห่ร้องด้วยความดีใจไปทั่วศูนย์ปฏิบัติการสอบสวน

ทุกคนคิดว่าปิดคดีได้แล้ว คุณานางิรู้สึกปลื้มปริ่มว่าได้สร้างผลงาน ตั้งแต่เพิ่งเข้าสังกัดกองสืบสวนสอบสวนที่ 1 ได้ไม่นาน

ทว่าสถานการณ์พลิกผันไปอย่างไม่คาดคิด

ฮาชิโนะมะ คันอิจิปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา

เรื่องการพบส่วนหนึ่งของศพโมโตฮาชิ ยูนะจากตู้เย็น เขาก็ตอบว่า “ไม่รู้” ส่วนเหตุผลที่ซื้อตู้เย็นใหม่เขาอธิบายว่า “เพราะมันเก่าแล้ว”

ถึงกระนั้นทาทาระและหัวหน้าชุดสอบสวนตัดสินใจเข้าจับกุม เพราะคิดว่ากักตัวไว้ก่อนค่อยสอบสวนอย่างละเอียดแล้วคนร้ายคงรับสารภาพจนได้

ที่ถูกแล้วควรจะจับกุมในข้อหาละทิ้งหรือทำลายศพก่อน แต่ทำไมได้เพราะเกินอายุความ 3 ปีของข้อหาละทิ้งศพและทำลายศพแล้ว ต้องจับกุมด้วยข้อหาฆาตกรรมเท่านั้น

แต่ฮาชิโนะมะไม่ยอม ระหว่างการสอบสวนเขาเล่นบทเงี้ยบจนถึงที่สุด ไม่ว่าจะชูหรือเกลี้ยกล่อมอย่างไรเขาก็ไม่หวั่นไหว

แบบนี้ต้องรวบรวมหลักฐานมาให้ได้...ทาทาระสั่งเสียงก้องในการประชุมการสอบสวน ลูกน้องก็ตอบสนองหนักแน่น

จากการสอบสวนอย่างเต็มที่ของพวกคุณานางิ ข้อเท็จจริงใหม่ๆ ที่ชวนให้คิดว่าเป็นการกระทำของฮาชิโนะมะเพิ่มมากขึ้น เช่น 2 วันหลังใช้เตาเผา ฮาชิโนะมะได้เช่ารถ และระยะทางที่วิ่งเกือบเท่ากับระยะทางไปกลับจากบ้านถึงจุดที่พบโครงกระดูกพอดี และพนักงานสอบสวนผู้ไปค้นห้อง

ฮาซึนุมะก็พบพลั่วเก่าๆ ห่อด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ เมื่อวิเคราะห์ดินที่ติดอยู่กับพลั่วก็มองครูประกอบใกล้เคียงกับดินบริเวณที่ฝังกระดูก

นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลใหม่ๆ มากขึ้น แต่ไม่ว่าข้อมูลใหม่ๆ ก็เป็นแค่พยานหลักฐานแวดล้อม ฟันธงไม่ได้ว่าฮาซึนุมะคือฆาตกร

มีบางคนถึงกับบอกว่าให้ประนีประนอม โดยให้ฮาซึนุมะผู้เอาแต่ใจยอมรับผิดในข้อหาทำร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย หรือข้อหาที่เบาลงอีกอย่างฆ่าคนตายโดยประมาท เนื่องจากสาเหตุการตายไม่ชัดเจน จึงไม่ขัดแย้งกัน

แต่หากทรากระงือจี้กับความเห็นเหล่านั้น พุดอย่างเด็ดขาดว่าการไปต่อรองกับคนร้ายเป็นเรื่องที่ยอมไม่ได้ และยังว่าต่อว่าการที่คนร้ายเอาแต่ใจยอมเพราะรู้ตัวว่าทำความผิดร้ายแรง จึงยังต้องฟ้องเอาผิดข้อหาฆาตกรรมให้ได้

ในที่สุดคดีถูกส่งอัยการทั้งที่ยังไม่มีหลักฐานมัดตัวข้อหาฆาตกรรมใดๆ โดยให้เป็นดุลยพินิจของพนักงานอัยการ

และพนักงานอัยการเลือกที่จะสั่งฟ้อง คงเพราะเห็นว่ามีพยานหลักฐานแวดล้อมขนาดนี้ ความจริงคงจะชัดเจนขึ้นมาเองในชั้นศาล

แต่ในชั้นศาลการณ์กลับไม่เป็นอย่างที่อัยการคิด

ฮาซึนุมะปฏิเสธไม่ยอมรับทุกข้อกล่าวหาในการพิจารณาในชั้นศาล ในความเป็นจริงสิ่งมีความหมายซึ่งเขาพูดเป็นคำแรกและคำสุดท้ายจากนั้นก็ปิดปากเงียบตั้งแต่นั้นจนจบ ไม่ว่าจะอัยการจะถามคำถามเช่นไรคือย่ำคำเดียวว่า “ไม่มีอะไรจะพูดครับ”

ยิ่งการพิจารณาในชั้นศาลดำเนินไปสถานการณ์ชักไม่เข้าที่ จนมีเสียงร่ำลือว่าศาลอาจยกฟ้องเข้าถึงหูกูกุซุชานางิ

เขาคิดว่าเป็นไปไม่ได้ ถึงมีเพียงพยานหลักฐานแวดล้อม แต่ข้อมูลมากมายขนาดนั้นไม่ทำให้ศาลลงโทษเขาเชียวหรือ

มี 2 ประเด็นที่ต่อสู้กันในศาล หนึ่งในคือการตายของโมโตฮาชิ ชูนะ เกิดจากการฆาตกรรมหรือไม่ อีกหนึ่งคือ ถึงจะระบุแรงจูงใจและวิธีฆาตกรรมไม่ได้ จะยอมรับการพิสูจน์การฆาตกรรมด้วยพยานหลักฐานแวดล้อมได้หรือไม่

คนอาจคิดว่าถึงขนาดเผาศพและฝังแล้ว เขาต้องฆ่าแน่ แต่กระบวนการยุติธรรมไม่ง่ายอย่างนั้น หากมีโอกาสที่เขาอาจ ‘ไม่ได้ฆ่า’ แม้เพียงนิดเดียว ก็ไม่อาจถือว่าเป็นความผิดฐานฆ่าคนตายได้

คำตัดสินของศาลชั้นต้นออกมาในวันที่อากาศหนาวมากแต่เช้า หลังผ่านไปราวหนึ่งพันวันนับแต่วันจับกุม คุณชานางิได้ฟังผลนั้นระหว่างอยู่ศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมคดีที่รับผิดชอบอยู่ในตอนนั้น

ผลการพิจารณาของศาล จำเลยไม่มีความผิด

4

คุณชานางิสายหน้าเล็กน้อยเมื่อเห็นซากไฟไหม้ “ดูแล้วไม่คิดว่าเคยมีบ้านอยู่ตรงนี้เลย”

อุทสึมิ คาโอรุผู้ยืนอยู่ข้างเขาบอกเห็นด้วย

นี่เป็นลานเผาขยะมากกว่าจะเป็นซากบ้าน หน้าซ้ายยังเป็นขยะที่ไม่ได้มีการแยก เศษไม้ โลหะ พลาสติกนับไม่ถ้วนถูกเผารวมกันหมด คงมีแก๊สพิษจำนวนมากมหาศาลถูกปล่อยออกมาพร้อมควันดำมืด คุณชานางิรู้สึกเห็นใจเจ้าหน้าที่ดับเพลิง

ก่อนเข้าร่วมประจำในศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วม เพื่อมาทักทายตำรวจจังหวัดชิสึโอกะ เขากับอุทสึมิ คาโอรุจึงถือโอกาสมาดูที่เกิดเหตุ

ไฟไหม้ด้วย

“ผมเองเคยผ่านมาใกล้ๆ นี่หลายครั้ง แต่ถ้าไม่เข้าไปใกล้ๆ ก็ไม่รู้หรือครับว่านี่เป็นบ้าน” นักสืบอุเอโนะผู้สังกัดสถานีตำรวจท้องที่ที่กล่าวเขามาด้วยในฐานะผู้นำทาง อายุคงราว 30 ต้นๆ หุ่นกำยำดูท่ามีเรี่ยวแรงดี

“ແ່ขนาดนั้นเชียวหรือครับ”

นักสืบหนุ่มพยักหน้าให้กับคำถามของคุณานางิ

“มีทั้งเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ เครื่องเรือน ฟูกนอน อะไรต่อมิอะไรกองซ้อนกันเต็มพื้นที่ไปหมด หนังสือพิมพ์หรือหนังสือถูกเป็นมัดก็เยอะมากครับ น่าจะขนมาจากกองขยะที่ไหนสักแห่ง”

“ทำไมถึงได้เป็นอย่างนี้ไปได้” อุทสึมิ คาโอรุถาม

อุเอโนะเอียงคอบอกว่าไม่รู้เหมือนกัน

“คนแถวนี้บอกว่า เหมือนจะเป็นแบบนี้ตั้งแต่ว่าว 10 ปีก่อน คุณยายไม่ค่อยคบหาสมาคมกับใคร เห็นว่าถึงคนมาต่อว่าเรื่องกลิ่น คุณยายก็ไม่ฟังอะไรทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ของทางราชการมาหลายครั้ง เสนอตัวว่าถ้าจัดการเองไม่ไหวก็จะช่วย คุณยายกลับไล่ตะเพิดบอกว่าทั้งหมดนี้เป็นสมบัติของแกไม่คิดจะทิ้ง อยู่มาอยู่ง”

คุณานางิฟังเรื่องที่อุเอโนะเล่าพาลงคิดถึงหน้าฮาชิฮิเมะ โยชิเอะที่เจอเมื่อ 19 ปีก่อน ตอนนั้นก็คิดว่าเป็นคนประหลาด แต่ดูเหมือนหลังจากนั้นจะยิ่งประหลาดมากขึ้นอีก หรืออาจเกี่ยวข้องกับการที่ถูกชายถูกจับ

“เห็นว่าไม่มีใครเห็นฮาชิฮิเมะ โยชิเอะตั้งแต่ว่าว 6 ปีก่อน ไม่มีใครสงสัยบ้างเลยหรือครับ” คุณานางิถาม

“เหมือนจะลือกันบ้างว่าหมู่นี้ไม่เจอเลยนะ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรกันมากกว่านี้ ทุกคนคงเลียงไม่อยากจะยุ่งด้วยกรรมังครับ”

“แล้วค่าน้ำค่าไฟ ค่าสาธารณูปโภคละเป็นยังไง”

“จ่ายครบถ้วนครับ บัญชีธนาคารของคุณยายยังอยู่ ก็เลยยังมีการหักบัญชี เพราะไม่ได้ใช้เลยจ่ายแค่ขั้นต่ำ แต่คนของประปากับไฟฟ้า

ก็ไม่ได้มาดู”

ก็คงเป็นแบบนั้น คุณานางิจิต

“เงินบำนาญล่ะ ยังได้รับอยู่ใช่ไหม”

“เหมือนจะยังได้อยู่ครับ คาดว่าถึงจะโดนหักค่าน้ำค่าไฟไปเงินฝาก

ก็ยังไม่หมด”

“แล้วมีการฝากถอนเงินอื่นๆ อีกไหม”

อุเอโนะตอบว่าตอนนี้กำลังตรวจสอบอยู่

คุณานางิเข้าสระเวว มองซากไฟไหม้อีกครั้ง

“รายงานบอกว่าศพทั้งสองถูกพบคนละที่กันใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ พบโครงกระดูกแรกที่ห้องเสื้อชั้นล่างก่อน นอนอยู่ในฟูก
ที่ไหม้ ตำรวจกับดับเพลิงเลยตรวจสอบที่อื่นต่อ จึงพบโครงกระดูกที่สอง
จากที่ที่คาดว่าเคยเป็นได้พื้นห้องเดิม”

“คนหลังคือคุณนามิกิ ซาโอรินะ”

“ถูกต้องครับ”

เท่าที่ฟังมา คิดว่าศพคนแรก คือฮาชิโนะ โยชิเอะน่าจะเป็นการตาย
โดยธรรมชาติเมื่อราว 6 ปีก่อน จากนั้นอีกราว 3 ปี จึงมีคนเอาศพของนามิกิ
ซาโอริมาช้อนไว้ใต้พื้นห้อง

“ตรวจสอบพบคนที่เกี่ยวข้องกับฮาชิโนะ โยชิเอะได้แค่ไหนแล้ว
ครับ”

อุเอโนะทำหน้าที่เฝื่อนกับคำถามของคุณานางิ

“ความจริงคือยังไม่ค่อยรู้เลยครับ เหมือนจะมีญาติห่างๆ อยู่แต่ไม่ได้
คบหาสมาคมด้วย สามี่เสียชีวิตไปตั้งแต่ 25 ปีก่อน ส่วนคนในครอบครัว
ก็อย่างที่รู้ มีเพียงลูกชายที่ชื่อฮาชิโนะ คันอิจิคนเดียว แต่ถ้าจะพูดให้ถูก
ต้องก็ไม่ใช่ลูกแท้ๆ แต่เป็นลูกติดสามี่ที่เสียชีวิตไป โยชิเอะเป็นแม่เลี้ยง”

เรื่องนี้คุณานางิก็พอรู้

“เห็นว่าบ้านนี้ไม่ใช่บ้านเกิดของฮาชิโนะ”

“ใช่แล้วครับ” อุเอโนะหิยาบสมุทรจตุรเศวตออกมา “คู่สามีภรรยา
ฮาชิชิมะย้ายจากฮามามัตสึมาอยู่ที่นี่เมื่อ 35 ปีก่อน ตอนนั้นฮาชิชิมะ
คันอิจิจิออกจากบ้านไปแล้ว”

คุซานางิเผลอตะลัน “อย่างนั้นหรือ...”

ตำรวจจังหวัดชิสึโอะกะได้สอบสวนฮาชิชิมะ คันอิจิจิครั้งหนึ่งแล้ว จาก
บันทึกการสอบสวน ฮาชิชิมะไม่ได้พบและไม่ได้ติดต่อแม่เลี้ยงมาหลายปี
ไม่รู้จักสภาพบ้านที่เป็นขยะนั้น ดูเหมือนเขาจะอ้างว่าบ้านนั้นไม่มีอะไร
เกี่ยวกับตัวเขาเลย แน่นอนเขาตอบว่าไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับศพนั้น เมื่อเทียบ
กับการปิดปากเงียบอย่างเดียวเมื่อ 19 ปีก่อน อย่างน้อยยังดีกว่าตอบ
ข้อซักถามบ้าง แต่ที่ไม่เปลี่ยนไปคือไม่ให้ความร่วมมือกับการสอบสวน
เหมือนเดิม

อุเอโนะมาส่งถึงสถานีชิสึโอะกะ คุซานางิขึ้นรถชินคันเซ็นนั่งคู่กับ
อุทสึมิ คาโอรุเพื่อกลับโตเกียว ขณะกำลังดื่มกาแฟกระป๋อง

“คนซ่อนศพคุณนามิกิ ซาโอรินไว้ในบ้านขยะต้องเป็นฮาชิชิมะ
แน่ใช่ไหมคะ” อุทสึมิ คาโอรุถาม

“น่าจะเป็นอย่างนั้น ก่อนอื่นฮาชิชิมะ โยชิเอะตายเมื่อ 6 ปีก่อน
ศพอยู่บนที่นอน ผู้ซ่อนศพคุณนามิกิ ซาโอริน่าจะรู้เรื่องนี้ ในเมื่อบ้านนี้
มีคนตายมา 3 ปีโดยไม่มีใครรู้ จึงคิดว่าน่าจะเป็นที่ซ่อนศพได้ดี แล้วเพราะ
อะไรคนคนนั้นทั้งที่รู้ว่าฮาชิชิมะ โยชิเอะตายแล้วแต่ไม่แจ้ง”

อุทสึมิ คาโอรุเอียงคอเล็กน้อย

“ถ้ายังไม่ตาย...หมายถึงถ้าทำเหมือนว่ายังมีชีวิตอยู่จะดีกว่า
ใช่ไหมคะ”

“ถูกต้อง แล้วเหตุผลล่ะ คิดว่าน่าจะเป็นอะไร”

นักสืบหญิงขมวดคิ้ว “เงินบำนาญ...กระมังคะ” เธอรำพึง

คุซานางิพยักหน้า รุ่ร่องคนนั้นฉลาดจริง

“ฉันก็คิดแบบนั้น เขาคงทำเหมือนแม่เลี้ยงยังมีชีวิตเพื่อรอรับเงิน

บ้านาญ คนวางแผนแบบนี้ได้มีเพียงคนเดียว ผู้รู้บัญชีและรหัสถอนเงินในบัญชีของโยชิเอะ “ไม่น่าจะเป็นใครอื่นนอกจากฮาชิโนะมะ”

“แต่มันเป็นการทุจริตเงินบ้านาญ”

“ทว่าบ้านชยะเกิดประโยชน์ที่ไม่คาดคิดมาก่อนในการเป็นที่ซ่อนศพได้ด้วย... น่าจะเป็นแบบนี้ไม่รู้วิธีถึงยังไม่รู้แน่นอนตราบไตที่ตำรวจจังหวัดชิสึโอะกะยังไม่ตรวจสอบบัญชีธนาคารของโยชิเอะ แต่คิดว่าไม่ผิดแน่”

อุทสึมิ คาโอรุกะพริบตาและพยักหน้าแรง

“คิดว่ากรมองแบบนั้นฟังขึ้นมากเลย แต่ต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อนว่าคนซ่อนศพคือผลงานของฮาชิโนะมะ”

“ใช่ ต้องพิสูจน์ก่อน”

แน่นอนนั่นยังไม่ใช่จุดหมาย แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้น จะช้ารอยเดียวกับเมื่อ 19 ปีก่อนไม่ได้ สิ่งที่จะต้องทำให้ชัดเจนคือ ฮาชิโนะมะเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับการตายของนามิโก ซาโอรุ

เขาดีมกาแพะระป๋อง มองนอกหน้าต่าง แต่สิ่งที่คุซานางิเห็นคืออดีตกาลนานมาแล้ว

ความรู้สึกพายแพ้อย่างรุนแรงยังไม่เจือจางลงแม้แต่น้อย สำหรับนักสืบหนุ่มผู้เพิ่งถูกส่งมาสังกัดกองสืบสวนสอบสวนที่ 1 มันเป็นเหตุการณ์เหมือนกลับตาลปัตรเลยทีเดียว

คำพิพากษา จำเลยไม่มีความผิด...

คงเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ยาก เขาอ่านคำพิพากษาซ้ำแล้วซ้ำอีก แม้มีคำกล่าวอย่างชัดเจนว่า มีความน่าสงสัยอย่างมากว่าฮาชิโนะมะเกี่ยวข้องกับการตายของโมโตฮาชิ ยูนะ แต่หลักฐานแวดล้อมมากมายนั้นไม่มีสิ่งใดแสดงให้เห็นถึงเจตนาฆ่าของจำเลย แม้มีข้อกล่าวหาว่าจำเลยจุ่มหมายกระทำอนาจาร แต่ผู้เสียหายขัดขึ้นจึงถูกฆ่า แต่หลักฐานที่เป็นรูปธรรมไม่มีอะไรนอกเหนือจากวิดีโอหนึ่งเบ้าจำนวนมากในห้องจำเลย ทำให้ยากจะเชื่อจึงยกฟ้อง

คุณานางิยังจำได้ดีถึงภาพการตอบผู้สื่อข่าวของไมโตฮาชิ เซจิ พ่อของ
คุณะหลังมีคำพิพากษาแล้ว เขาพยายามอย่างเต็มที่ ทำตัวให้สงบนิ่งต่อ
หน้ากล้องโทรทัศน์ แต่ยังคงกลั่นเสียงและตัวไม่ให้สั่นด้วยความโกรธได้

“ไม่คิดว่าจะตัดสินว่าไม่มีความผิด ขอเพียงปิดปากเงียบก็จะไม่มี
ความผิดใดๆ หรือครับ ไม่อยากจะทำอะไร แน่แน่นอนผมจะสู้ต่อไป อยากให้
อัยการกับตำรวจทำให้ความจริงเปิดเผยให้ได้ครับ”

อัยการอุทธรณ์ตามคำพูดนั้น แต่คำตัดสินของศาลอุทธรณ์ 10 เดือน
หลังจากนั้นก็ยังทำให้ญาติผู้ตายต้องสิ้นหวังอยู่ดี

หัวหน้าผู้พิพากษาใช้สำนวนรุนแรงขึ้นกว่าศาลชั้นต้นอีกว่า “เป็น
ที่น่าสงสัยอย่างมากว่าจำเลยจะเป็นผู้ทำให้คุณไมโตฮาชิ คุณะเสียชีวิต”
แต่หลักฐานใหม่ที่ฝ่ายอัยการยื่นมา “ยังไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นหลักฐาน
เพียงพอต่อการพิสูจน์ว่าจำเลยทำให้ผู้เสียหายเสียชีวิตด้วยเจตนาจะฆ่า”
จึงยกอุทธรณ์ และยื่นตามศาลชั้นต้นตัดสินให้จำเลยไม่มีความผิด

อัยการจะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อเป็นที่จับตามอง สุดทำอัยการ
ตัดสินใจไม่ยื่นฎีกา เหตุผลคือ เมื่อลองวิเคราะห์เหตุผลในคำพิพากษา
ของศาลอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและคำพิพากษา
ในคดีก่อนๆ จึงไม่มีสิ่งใดให้ฎีกาได้ จนบัดนี้คุณานางิยังจำหน้าเจ็บใจของ
รองหัวหน้าอัยการผู้แถลงข่าวได้อย่างชัดเจน

“ข้อผิดพลาดใหญ่หลวงเมื่อ 19 ปีก่อนคือพวกเราคิดว่าถ้าเอา
หลักฐานการละทิ้งศพมาเค้นหาชิ้นนะ เขาคงยอมสารภาพ” คุณานางิพูด
สายตาดังคงมองนอกหน้าต่าง “แต่ตอนนั้นจะตำหนิหัวหน้าชุดสอบสวน
ก็กระไรอยู่ ในเมื่อพบร่องรอยของศพจากตู้เย็น ปกติใครก็ต้องคิดว่าจำเลย
ดั้นไม่หลุดแล้ว”

“คิดว่าเป็นดังนั้นเลยคะ”

“แต่ไม่น่าเชื่อว่าจะมีวิธีหนีความผิดแบบนี้” คุณานางิถอนใจ

“ปิดปากเงียบ...สินะคะ”

คุซานางิพยักหน้า ดีมากแพจนหมด บีบกระป๋องเปล่าด้วยมือขวา
กัตรีมฝีปากแน่น

“สมัยนั้นสิทธิที่จะไม่พูดยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักกัน ผู้ต้องสงสัยยังรู้สึก
ว่าเมื่อถูกถามจะต้องตอบ แต่ฮาซึนุเมะปิดปากสนิท ไม่ใช่แค่เรื่องเกี่ยวกับ
ตัวเขา แม้แต่คุยเรื่องทั่วไปยังไม่ตอบ หน้าซำยังรักษาท่าที่ดังกล่าวได้ตลอด
แม้ในชั้นศาล ว่าไปอาจฟังดูประหลาด แต่ทุกคนตกใจกับจิตใจที่เข้มแข็ง
ของฮาซึนุเมะ”

“ครั้งนี้เราจะใช้วิธีเดิมรีเปล่าคะ”

“ถ้ามันเป็นคนร้ายก็ต้องทำอีก...แน่”

อุทสึมิ คาโอรุหยิบสมาร์ตโฟน “ขอโทษค่ะ” แล้วลุกขึ้นเดินออกไป
ตามทางเดิน ดูเหมือนจะมีโทรศัพท์เข้า

คุซานางิหยิบกระป๋องเปล่าใส่ซองตาข่ายตรงหน้า พอเห็นว่าแก้วอึ
ข้างหลังไม่มีใครนั่งอยู่จึงเอนเบาะเล็กน้อย ปิดตา การต่อสู้ครั้งใหญ่กำลัง
จะเริ่มต้น พักได้ต้องรีบพักไว้ก่อนไม่งั้นร่างกายจะไม่ไหว

แต่ในหัวมีแต่เรื่องคดี ไม่มีวีแววจะหลับได้

มีปัญหาแบบเดียวกับ 19 ปีก่อนอยู่เรื่องหนึ่งคือ ครั้งนี้ก็คงยากที่จะ
จับในข้อหาละทิ้งศพอีกเช่นเคยนามิกิ ซาโอรินายสาวสูญเมื่อ 3 ปี 2 เดือน
ก่อน ข้อหาละทิ้งศพหมดอายุความไปแล้ว

เพื่อจะจับฮาซึนุเมะในข้อหาฆาตกรรม เราต้องมีหลักฐานอะไรบ้าง
เนื่องจากหวังกะโหลกที่พบมีรอยยุบ วิธีการฆ่าคงเป็นการทุบด้วยอาวุธ ถ้า
ค้นห้องฮาซึนุเมะแล้วพบอาวุธนั้นได้ก็ไชโยเลย...

หัวหน้าหน่วย อุทสึมิ คาโอรุส่งเสียงเรียก “หลับหรือคะ”

คุซานางิลืมตาขึ้น “ใครติดต่อมารี”

“หัวหน้าคิซิทานิโทรมาค่ะ รองสารวัตรสถานีตำรวจคิคุโนะแจ้งว่า
อยากทราบแนวทางการสอบสวนต่อจากนี้ค่ะ”

หัวหน้าคิซิทานิกับพวกไปรวมตัวกันที่ศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วม

เพื่อแบ่งปันข้อมูลแล้ว

“ตกลง บอกพวกเขาด้วยว่าถึงโตเกียวเมื่อไหร่จะตรงไปศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมเลย”

“คิดอยู่แล้วว่าหัวหน้าหน่วยจะพูดแบบนี้ เลยตอบไปแล้วค่ะ”
อุทสึมิ คาโอรุพูดอย่างรวดเร็วแล้วนั่งลงตรงเก้าอี้ข้างๆ

“เมืองคิคุโนะระอะ ถึงอยู่ในโตเกียว แต่แทบไม่เคยมีอะไรเกี่ยวข้องกับนักภาพย้งนี่ก็ไม่ออกเลย”

รู้แค่ว่าเป็นเมืองทางตะวันตกของโตเกียว เคยนั่งรถผ่านแต่ไม่เคยลงเดิน

“รู้สึกว่ามันจะมีชื่อนะคะ พาเหรดนะ”

“พาเหรด?”

อุทสึมิ คาโอรุหยิบมือถือมากดไปมาอย่างรวดเร็ว

“นี่ไงคะ ชื่องานคือคิคุโนะสตอรีพาเหรด”

ภาพที่ส่งให้คุซานางิเห็นเป็นภาพคนแต่งชุดโมโมทาโร่ (ตัวเอกในนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่น - ผู้แปล) และคนสวมตุ๊กตารูปยักษ์

“อะไรกันเนี่ย พาเหรดแต่งแฟนซี”

“อืม” อุทสึมิ คาโอรุใช้นิ้วแตะสมาร์ตโฟนอีกครั้ง “เขาเขียนไว้ว่าเดิมเป็นงานเทศกาลฤดูใบไม้ร่วงของย่านตลาดคิคุโนะ โดยรวบรวมคนอยากแต่งคอสเพลย์จากทั่วประเทศมาเดินพาเหรด แต่เพียงแค่นั้นไม่สนุกพอเลยจัดประกวด”

“เป็นการตัดสินคอสเพลย์ที่หนึ่งของญี่ปุ่นอย่างนั้นรี”

“แต่ถ้าแค่นั้นที่อื่นก็มีเยอะแยะ ก็เลยจะหาจุดขายด้วยการให้แข่งขันแบบทีม”

“แข่งเป็นทีมรี”

“ให้คนหลายคนแต่งชุดแฟนซี แสดงฉากสำคัญในเรื่อง อย่างเช่นมีคนแต่งตัวเป็นอูราซิมะทาโร่และเจ้าหญิงโอโตฮิเมะ (ตัวเอกในนิทาน

พื้นบ้านญี่ปุ่น - ผู้แปล) กำลังกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อย รอบๆ มีคนใส่ชุดปลาโท ปลาฮิราเมะเดินร่ำอยู่ อะไรแบบนี้”

“ให้เดินพาเหรดในสภาพแบบนี้ทำทางจะยาก”

“ก็คงต้องใช้ไอเดียต่างๆ บางทีก็ใช้ขบวนรถ เลยต้องมีการกำหนดกติกาเกี่ยวกับการใช้กลไกขนาดใหญ่อย่างละเอียด”

“เห็นบอกว่ารวบรวมมาจากทั่วประเทศ คนจะมากันขนาดนั้นเชียรวี”

“คนสมัครเยอะมากจนต้องมีการคัดออกก่อนเลยล่ะ ต้องถ่ายคลิปตัวเองส่งมาให้กรรมการจัดงานคัดเลือกก่อน ในนี้เขียนบอกว่าปีที่แล้วมีคนส่งคลิปมาเกือบ 100 ชิ้น แถมทุกชิ้นคุณภาพสูงมากจนลำบากใจมากที่จะคัดออก”

“เท่าที่ฟังนี่น่าจะเป็นงานใหญ่มาก”

“คนรู้จักไปดูงานทุกปี ขนาดงานใหญ่ขึ้นทุกปี เขาบอกคุ้มค่าควรดูมากล่ะ”

“จัดช่วงไหนวี”

“เดือนตุลาคมล่ะ”

“หรือ”

คุซานางิโผล่อก อีกตั้งครึ่งปีคงไม่เป็นปัญหา กว่าจะถึงตอนนั้น การสอบสวนคงเสร็จสิ้นไปแล้ว

“อ๊ะนี่ก็ขึ้นได้” อุทสึมิ คาโอรุร้องขึ้นขณะเก็บสมาร์ตโฟน “ตอนนี้อาจารย์ก็น่าจะอยู่ที่เมืองคิคุโนะนะ”

“อาจารย์ไหน”

“อาจารย์ยกกว่า มานานูแห่งมหาวิทยาลัยเทโตะเงะดิฉันได้อีเมลเมื่อปลายปีก่อน”

ไม่ได้ยินชื่อนี้มานานแล้ว เขาเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยของคุซานางิ เป็นนักฟิสิกส์ มีความสามารถในการอนุมาน และให้ความร่วมมือในการสอบสวนไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง แต่พบกันครั้งสุดท้ายเมื่อหลายปีก่อน

“เจ้านั้นไปอเมริกาไม่ใช่เหรอ ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ติดต่อเลย”

“เห็นว่าคุณกลับมาเมื่อปีที่แล้วค่ะ ในอีเมลก็แจ้งเรื่องนี้มา คิดว่าอาจารย์ส่งอีเมลให้หัวหน้าหน่วยด้วยเสียอีก”

“ไม่เห็นมีเลย เจ้านั้นเสียมารยาทจริง”

“อาจเพราะคิดว่าดิฉันคงบอกเองไม่จำเป็นต้องส่งกระทิงคะ เพราะอาจารย์จะทำอะไรต้องทำอย่างมีประสิทธิภาพ”

“แค่นี้ก็เยอะมากกว่า แล้วเจ้านั้นตอนนี้มาทำอะไรที่คิคุโนะนี่”

“ตามอีเมลบอกว่า มีสถาบันวิจัยตั้งขึ้นใหม่ที่เมืองคิคุโนะ จึงใช้เป็นฐานการวิจัย แต่ไม่ได้เขียนบอกว่าวิจัยอะไรคะ”

เขาคงคิดว่าถึงเขียนไปก็ไม่รู้เรื่องอยู่ดี คุณชานางิก็ถึงยุคกว่ากำลังใช้นิ้วดันแว่นตามความเคยชิน

“เจ้านั้นอยู่ที่เมืองคิคุโนะเหรอ...”

คุณชานางิคิดว่าถ้าคดีนี้สิ้นสุดเมื่อไรจะลองติดต่อคุณคงไม่เลวถ้าได้ฟังชีวิตความเป็นอยู่ที่อเมริกาพลางตีมิวสิกโซดาชั้นดี แต่ปัญหาคือคดียุ่งยากนี้จะจบลงได้หรือไม่

5

วันรุ่งขึ้นหลังเปิดศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมที่สถานีตำรวจคิคุโนะแล้ว คุณชานางิตัดสินใจพาคาโอรุไปร้าน ‘นามิกิยะ’ เขาพอจะทราบเรื่องคร่าวๆ แล้วเนื่องจากมีบันทึกของตำรวจเกี่ยวกับคดีการหายตัวไปของนามิกิ ซาโอรุเมื่อ 3 ปีก่อน แต่เขาอยากไปฟังเรื่องราวโดยตรงจากญาติ ในฐานะหัวหน้าชุดสอบสวนที่กำลังจะเป็น แต่เนื่องจากคิดว่าไม่ยากให้

อีกฝ่ายได้ข้อมูลเกินความจำเป็น จึงยังไม่ให้พนักงานสอบสวนคนไหนไปพบ

ร้าน ‘นามิกิยะ’ อยู่บนถนนคิคุโนะที่ใช้จัดงานพาเหรด ประติมากรรมรูปตารางสร้างบรรยากาศแบบบ้านๆ ในร้านมีโต๊ะ 6 ที่นั่ง 4 ตัวและโต๊ะ 4 ที่นั่งอีก 2 ตัว คุณานางิกับอูทสึมิ คาโอรุนั่งโต๊ะ 6 ซึ่งอยู่ตรงกลาง เผอิญหน้ากับครอบครัวนามิกิทั้ง 3 คน สามีภรรยากับลูกสาวคนรองที่ชื่อ นาสึมิ

นามิกิ ยูทาโร่มีหน้าผากกว้าง คิ้วรูปจันทร์เสี้ยว ให้ความรู้สึกเป็นมิตร แม้จะผอมแต่นั่งหลังตรงดูสง่า ส่วนมาจิโกะผู้ภรรยาเป็นผู้หญิงสวยตากลมโต คุณานางินึกถึงภาพถ่ายของนามิกิ ซาโอรุ ดูเหมือนเธอจะหน้าเหมือนแม่ นาสึมิมิหน้าตาเข้ารูป แต่เป็นสไตล์ญี่ปุ่นซึ่งแตกต่างจากพี่สาวและแม่

“ไม่รู้อะไรเป็นอะไรเลย เรื่องเป็นยังไงมาอย่างไรหรือครับ” ยูทาโร่พูด ถือนามบัตรคุณานางิไว้ในมือ “ลุงๆ ตำรวจจังหวัดชิสึโอกะก็ติดต่อมาว่าพบศพคล้ายลูกผมแล้วอยากจะพิสูจน์ดีเอ็นเอ พอตอบตกลงไม่กี่วันก็ได้รับแจ้งว่าผลตรงกันให้มารับศพที่ชิสึโอกะ แนนอนผมก็ไป แต่ด้วยชื่อสถานที่ที่ไม่รู้จักเลยงง อยากถามกลับมากกว่าว่าทำไมศพของซาโอรุถึงไปพบที่ชิสึโอกะครับ”

คุณานางิพยักหน้าซ้ำๆ 2 ครั้ง

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดี ทางเราก็ยอมรับว่าเป็นคดีที่เต็มไปด้วยปริศนาอย่างที่คุณพูด คิดว่าเราต้องเริ่มสอบสวนจากจุดที่ว่าทำไมถึงได้พบศพในที่แบบนั้นครับ”

มาจิโกะเอ่ย “ซาโอรุโดนใครฆ่าไอ้เหี้ยมคะ” เสียงนั้นเบาและสั้นเล็กน้อย

“มีความเป็นไปได้ครับ” คุณานางิตอบอย่างระมัดระวัง “คิดว่าทุกอย่างจะชัดเจนจากการสอบสวนต่อจากนี้ไปครับ”

คิ้วมาจิโกะขยับ

“ถ้าไม่โดนฆ่าแล้วคืออะไรคะ จะบอกว่าเธอไปป่วยและตายในบ้านที่ไม่รู้จักถึงจังหวัดชิสึโอกะเชียวยหรือคะ” เธอพูดน้ำลายแทบกระเด็น

นี่ ยูทาโร่ดู “ใจเย็นๆ”

มาจิโกะจ้องสามีก่อนก้มหน้าเงิบ หายใจแรงเห็นได้จากการขยับของไหล่

“จริงดังที่คุณผู้หญิงพูด” คุณานางิพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่สงบ “ดูจากสถานการณ์แล้ว น่าจะมีโอกาสสูงที่จะเข้าไปพัวพันกับคดีบางอย่าง ดังนั้นเรื่องที่ยากถามคือ ก่อนลูกของคุณจะหายตัวไปมีอะไรผิดปกติหรือโทรศัพท์ประหลาด บุคคลน่าสงสัยหรือไม่ครับ”

สามีกรรยามองหน้ากัน แล้วยูทาโร่จึงหันหาคุณานางิ สายหน้า

“ตอนนั้นตำรวจก็มาถามแบบเดียวกัน แต่นึกอะไรไม่ออก คิดว่าซาโอริไม่น่าจะไปคบคนไม่ดี มีแต่ชีวิตที่ธรรมดาธรรมดา...”

“ไม่ได้คบหากับหนุ่มที่ไหนหรือครับ”

ทันใดนั้นมาจิโกะทำหน้าที่เหมือนนึกอะไรออก มองนาสึมิผู้นั่งอยู่ข้างตัว นาสึมิจึงเอ่ยปากขึ้นอย่างค่อนข้างลังเล

“พี่บอกหนูไม่ให้บอกใคร คือพี่คบอยู่กับลูกค้าที่มาที่ร้าน”

ชายคนนั้นชื่อทาgangsาคิ นาสึมิเล่า เป็นพนักงานบริษัท อายุมากกว่าซาโอริ 5 ปี เพราะคิดว่าพ่อคงไม่ชอบที่ไปสนิทสนมกับลูกค้าที่มาที่ร้าน จึงปิดเรื่องนี้ไว้ไม่บอกใครยกเว้นนาสึมิ

“พวกเรามาู้หลังจากซาโอริหายตัวไปแล้ว นาสึมิมาเล่าให้ฟังค่ะ”

มาจิโกะพูด

“ชายคนนั้นตอนนี้ยังมาร้านบ่อยๆ มั้ยครับ”

“คิดว่าไม่ได้มาราวหนึ่งปีแล้ว หลังจากซาโอริหายตัวไปใหม่ๆ ยังมาเป็นครั้งคราวค่ะ” จากน้ำเสียงของมาจิโกะ เหตุผลที่เขาไม่มาเหมือนไม่ชัดเจน

“ทราบที่ติดต่อของเขาไหมครับ”

มาจิโกะมองไปทางลูกสาวอีกครั้ง นาสึมิตอบว่ารู้แต่บริษัท เป็นโรงพิมพ์ใกล้เคียงกับสถานีรถไฟห่างจากที่นี่ไป 4 สถานี

“ยังมีคนอื่นที่ซาโอริสนิทสนมเป็นพิเศษอีกไหมครับ ชายหรือหญิงก็ได้”

“ก็มีอยู่ 2-3 คน... อย่างเช่นเพื่อนร่วมชั้นมัธยมนักเรียน” มาจิโกะตอบ “คิดว่ามีสมุดจดที่อยู่ ฉันไปเอามาให้ไหมคะ” เธอทำท่าจะลุกขึ้น

“เอาไว้ทีหลังก็ได้ครับ ก่อนหน้านั้นผมมีอะไรจะให้ทุกคนดู” ว่าแล้วคุณานางิส่งสายตาแรงอุทสึมิ คาโอริที่อยู่ข้างตัว

อุทสึมิ คาโอริหยิบภาพถ่ายใบหนึ่งออกจากกระเป๋าวางลงบนโต๊ะ ถ้าจะพูดให้ถูก มันเป็นสำเนาถ่ายเอกสารสีของภาพถ่ายในใบพับที่รถยนต์ครอบครัวนามิกิทั้ง 3 คนยึดตัวออกพร้อมกัน

มาจิโกะร้องฮือออกมาก่อนใคร ตากลมโตยิ่งเบิกกว้าง

“จำอะไรได้บ้างไหมครับ” คุณานางิถาม

มาจิโกะหยิบภาพถ่ายขึ้นมา จ้องภาพอีกครั้งก่อนพยักหน้า

“คนคนนั้น... จำได้ไหม” มาจิโกะว่าแล้วก็ยื่นให้ยูทาโร่

ยูทาโร่หน้าเครียด สายตาจ้องภาพถ่ายราวกับมือดีตีฝั่งใจ

“อ้อ จำได้ มันนั่นเอง” พูดด้วยความโมโห

“ใครหรือคะ” นาสึมิถามทั้งสอง เหมือนเธอจะไม่เคยเจอ

“เมื่อก่อนเคยมาบ่อย หน้าตาหล่อเหียวชอบมาคนเดียว... ดูแล้วรู้สึกขยะแขยงยังไงไม่รู้” มาจิโกะยื่นภาพถ่ายไปทางคุณานางิ “ผู้ชายคนนี้หรือคะ เขาเป็นคนฆ่าซาโอริหรือคะ”

“เปล่าครับ ยังไม่รู้อะไรเลยครับ ตอนนี้ออกได้แค่ว่าเป็นคนที่อาจเกี่ยวข้องกับคดีก็ได้” คุณานางิยื่นแขนออกไปรับภาพถ่ายคืนจากมือมาจิโกะ ภาพถ่ายนั้นเป็นใบหน้าของฮาซึนุมะ คันอิจิ เขาหันไปทางสามีภรรยานามิกิอีกครั้ง “ดูเหมือนพวกคุณจะรู้สึกไม่ค่อยดีกับบุคคลคนนี้ มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่าครับ”

“จะเรียกเรื่องหรืออะไรดี...” มาจิโกะมองสามี

“เป็นบุคคลต้องห้ามเลย” ยูทาโร่พูด

“บุคคลต้องห้าม หมายถึงห้ามเข้าร้านหรือครับ”

“ใช่แล้ว” ยูทาโร่พยักหน้า “มันทำเกินไป”

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“มันพยายามจะใช้ลูก...ซาโอริรินเหล้าให้มัน”

“ให้รินเหล้าหรือครับ”

ใช่ ยูทาโร่ก้มหน้าสีหน้าไม่พอใจ

“ร้านเราเป็นร้านเล็กๆ มีลูกค้าประจำที่คุ้นเคยมากมาย คนเหล่านี้ก็จะสนิทสนมกับซาโอริ บางครั้งก็รินเบียร์ให้บ้าง แต่ผู้ชายคนนั้นเห็นแบบนี้แล้ว” ยูทาโร่จ้องภาพถ่ายที่คู่ซ่านางิถืออยู่แล้วพูดต่อ “เรียกร้องให้ซาโอริรินให้มันด้วย หนักซ้ายังบังคับให้นั่งข้างๆ บอกว่ามันเป็นลูกค้า ตอนนั้นซาโอริยอมอดทนทำตามที่มันบอก จากนั้นมันก็เรียกร้องบ่อยครั้ง ผมอดทนไม่ไหวต้องบอกมันไปว่า ร้านนี้แค่ร้านอาหารธรรมดา ถ้าทำแบบนี้อีกไม่ต้องมาอีกแล้ว ถ้าจำไม่ผิดค่าอาหารวันนั้นก็ไม่ได้เก็บ”

“แล้วผู้ชายคนนั้นบอกว่ายังไง”

“เดินออกไปโดยไม่พูดอะไร”

“แล้วจากนั้นล่ะครับ”

ยูทาโร่บอกว่า “จากนั้น” แล้วหันไปทางภรรยา “ก็ไม่มีอีกแล้ว ไซม์”

มาจิโกะพยักหน้า “คิดว่าไม่มาแล้วค่ะ”

“เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่”

“เมื่อไหร่หน้า” ยูทาโร่เอียงคอ

“ตอนเรียกร้องให้รินเหล้าให้ครั้งแรก เป็นวันที่มีพาเหรด จากนั้นราวเดือนกว่าเห็นจะได้...ก็คงราวเดือนธันวาคม เมื่อ 3 ปีก่อน”

“ก่อนที่พี่จะหายไปนิดหน่อยนี่นา” นาสึมิพึมพำ

“เข้าใจแล้วครับ” คุณนางิส่งภาพถ่ายให้อูทสึมิ คาโอรุ
“ผู้ชายคนนี้เป็นใครกันครับ” ยูทาโร่ถามเสียงดัง “เขามาที่ร้าน
หลายหน แต่ยังไม่เคยรู้เลยว่า เป็นใครมาจากไหน”

คุณนางิยิ้ม “ขออภัยครับ ยังบอกอะไรตอนนี้ไม่ได้...”

“บอกชื่อสักหน่อยไม่ได้หรอกคะ” มาจิโกะส่งสายตาวิงวอน

“ขอรับรองละครับ”

“เห็นใจผมด้วย เราเพิ่งเริ่มสอบสวน ถึงเวลาเมื่อไรแจ้งให้ทราบได้
เราจะแจ้งทันทีเลยครับ”

คุณนางิส่งสายตาให้อูทสึมิ คาโอรุแล้วลุกขึ้น หันไปหาทั้งสามคน
อีกครั้ง

“วันนี้ขอบคุณมากครับ เราจะพยายามอย่างเต็มที่ที่จะหาความจริง
ยังไงก็ขอความร่วมมือด้วยนะครับ” ว่าแล้วก็คอมพิวเตอร์ระฆังต่าอูทสึมิ คาโอรุ
ที่อยู่ข้างๆ ก็ทำตามและว่าขอความร่วมมือด้วย

แต่ไม่มีคำตอบจากทั้งสามคนจากครอบครัวที่อยู่ท่ามกลาง
โศกนาฏกรรม

6

หลังปรับสีเสร็จ เขาหลับตาลง รอหลายวินาทีแล้วจึงลืมตาขึ้นมอง
หน้าจอ ต้องรีเช็คตสมองใหม่ไม่เงิ่นแม้แต่ตัวเองก็ยังดูแล้วไม่รู้ว่าดีขึ้นหรือไม่
เมื่อตรวจสอบผลงานหน้าจอแล้ว ทากางาคิ โทโมยะคิดว่าพอใช้ได้
บนหน้าจอเป็นภาพภายในห้องของบ้านพักคนชราสุดหรู เขากำลังเลือก
ภาพลงแผ่นพับแต่ลูกค้ำมีคำสั่งว่าอยากให้ดูมีบรรยากาศสดใส ดังนั้นจะ

แค่เอารูปมาเรียงกันไม่ได้ ต้องปรับแต่งพอสมควร

ขณะกำลังคิดว่าจะทำให้ดูเหมือนมีแสงส่องเข้ามาทางหน้าต่าง สมาร์ทโฟนที่วางอยู่ข้างๆ ดังขึ้น พอรับก็พบว่า เป็นน้องประชาสัมพันธ์ ผู้หญิงโทรมา

“มีคุณผู้หญิงมาบอกว่าอยากพบคุณทากางาคิคะ ชื่อคุณอุทสึมิ”

“คุณอุทสึมิเหรอ คุณอุทสึมิไหนครับ”

เขาไม่คุ้นกับนามสกุลนี้เลย

“เธอบอกว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องกับย่านตลาดคิคุโนะคะ”

“คิคุโนะเหรอ”

ถ้าชื่อนี้ละก็คุ้นเคย เพราะเป็นเมืองที่โทโมยะอาศัยอยู่ แต่ด้วยเหตุผลหนึ่งทำให้หมูนี้อาจไม่ได้เข้าไปใกล้ย่านตลาดเลย

“เอายังไงคะ ถ้ายังวางมือไม่ได้จะได้เรียนให้แขกทราบ”

“ไม่ต้อง เดี่ยวผมจะออกไป อยากรู้ด้วยว่ามาด้วยฐานะอะไร” โทโมยะ ลุกจากเก้าอี้โดยเปิดคอมพิวเตอร์ทิ้งไว้

ผู้รออยู่ตรงประชาสัมพันธ์เป็นผู้หญิงในชุดสูทกับกางเกงสี ดำ รวบผมยาวไว้ข้างหลัง อายุราว 30 กว่า หรืออาจมากกว่านั้นหน่อย

“คุณทากางาคิไซม์ย่ะคะ” เธอเดินเข้ามาหาและถาม

พอตอบว่าใช่ เธอก็เดินใกล้เข้ามาอีกก้าว และหันมองประชาสัมพันธ์ แวบหนึ่งก่อนหยิบบางสิ่งออกจากกระเป๋าในด้านในสูท “ดิฉันเป็นนี่คะ” เธอ กล่าวเสียงเบา

นี่คืออะไรโทโมยะไม่เข้าใจในทันที กว่าจจะรู้ว่าเป็นตราตำรวจต้องใช้ เวลาหลายวินาที เขากะพริบตามองหน้าอีกฝ่าย

ตำรวจหญิงมองตอบเขาด้วยสายตาเด็ดเดี่ยว “ถ้าได้ที่เงียบๆ คุณกัน ก็จะได้ยินคะ”

เหมือนจะหมายความว่าไม่อยากให้ใครได้ยินการสนทนา

“มีห้องสำหรับคุยงานได้มั๊ยครับ แต่แคบหน่อย”

“ได้เลย ขอขอบคุณค่ะ”

ฟังจากน้ำเสียงที่สุภาพแล้วแสดงว่าเขาไม่ได้มีความผิดอะไร โทโมยะโล่งอก แต่เขาก็ไม่เคยทำอะไรให้ต้องเป็นเรื่องถึงตำรวจอยู่แล้ว

โทโมยะนั่งเผชิญหน้ากับตำรวจหญิงในห้องเล็กที่มีเพียงโต๊ะกับเก้าอี้ เธอยื่นนามบัตรและแนะนำตัวเองอีกครั้ง เธอคือดาบตำรวจชื่ออุทสึมิ คาโอรุ สังกัดกองสืบสวนสอบสวนที่ 1 กองบัญชาการตำรวจโตเกียว

“ต้องขอภัยที่มารบกวนเวลางานค่ะ เข้าเรื่องเลยแล้วกัน คุณรู้จักผู้หญิงคนไหนไหมคะ”

เธอบอกว่าแล้วก็ยื่นภาพถ่ายให้ โทโมยะเห็นแล้วใจหาย ไม่ใช่แค่รู้จัก แต่เป็นใบหน้าที่เขาไม่เคยลืม อยากลืมก็ลืมไม่ลง

“คุณนามิชิ ซาโอริ...ครับ” เขาตอบขณะมองภาพถ่ายสาวโอริซุสองนิ้ว ด้วยรอยยิ้ม

“เธอเป็นอะไรกับคุณคะ”

เขากลืนน้ำลายเอื๊อกก่อนเอ่ย

“เราคบหากันอยู่เมื่อ 3 ปีก่อน เธอ คือ คุณอุทสึมิ หรือว่าซาโอริ...”

เขานึกคำพูดต่อจากนั้นไม่ออก

นักสืบหญิงขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าเบาๆ

“เราพบศพของเธอจากซากไฟไหม้บ้านที่จังหวัดชิสึโอะกะ”

“ชิสึโอะกะเหรอ”

เป็นชื่อสถานที่ที่คาดไม่ถึง

“แต่คาดว่าเธอน่าจะเสียชีวิตก่อนหน้านั้นนานแล้ว คงหลังเธอหายตัวไปใหม่ๆ”

เขารู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างหลุดจากร่าง เธอตายแล้วจริงๆ ด้วย เขาถอดใจคิดว่าคงเป็นเช่นนั้นมานานแล้ว แต่พอได้รู้ความจริงก็ยังช็อกอยู่ดี

โทโมยะสุดลมหายใจแล้วมองอุทสึมิ คาโอรุ “ทำไมถึงไปเจอที่

ชิสึโอะกะ”

“เรายังไม่ทราบเหมือนกัน ตอนนี้กำลังสอบสวนเรื่องนี้อยู่ คุณ ทากางาคิรู้อะไรบ้างไหมคะ ก่อนตายคุณซาโอริเคยพูดอะไรเกี่ยวกับ ชิสึโอะกะบ้างไหม”

“ไม่เคยเลยสักครั้งครับ” โทโมยะพูดเด็ดขาด “คิดว่าเธอไม่เคยไป ชิสึโอะกะด้วยซ้ำ”

“คุณพ่อคุณแม่ของเธอก็บอกเช่นนั้นค่ะ” อุทสึมิ คาโอรุพูดพลาถ พยักหน้า จากนั้นจึงจ้องหน้าโทโมยะ “คุณสนิทสนมกับคุณซาโอริขนาด ไหนคะ เอาเท่าที่พอพูดได้ก็ได้ค่ะ”

“ขนาดไหนหรือครับ ก็ธรรมดาขนาดครับ” โทโมยะเกาศีรษะแล้วพูดต่อ

“จะเรียกอย่างเป็นทางการก็ประหลาดขนาดครับ คือเราเริ่มมีนัด ไปไหนด้วยกันสองคนช่วงเธอจบมัธยมปลายแล้ว ผมก็ทำงานเป็นปีที่ 2 เริ่มคุ้นเคยกับงานและเริ่มพอมีเวลาเป็นของตัวเองบ้าง ก่อนหน้านั้นก็แค่ คุยกันตอนไปร้าน ‘นามิกิยะ’ เท่านั้น”

“มีนัดกันบ่อยแค่ไหนคะ”

“ราวอาทิตย์หรือ 2 อาทิตย์ครั้งกระมังครับ ต่างคนต่างอยู่”

“นัดกันไปที่ไหนบ้างคะ ถ้าสะดวกที่จะตอบนะคะ”

“ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวในเมือง แค่เดินเล่นหรือซื้อของบ้าง”

ต้องบอกด้วยหรือเปล่านั้นมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันแล้ว โทโมยะคิด แต่ถึงจะเป็นตำรวจก็ไม่มีสิทธิมาท้วงท้วงเรื่องส่วนตัวขนาดนั้น

อุทสึมิ คาโอรุไม่ได้ถามมากกว่านั้น แต่กลับถามเข้าประเด็นตรงๆ ว่า “ช่วยเล่าเรื่องช่วงที่คุณซาโอริหายตัวไปให้ละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ได้ไหมคะ”

โทโมยะหวนคิดถึงอดีต

“ผมมารู้เรื่องที่เธอหายตัวไปหลังจากนั้นหลายวันหน่อยครับ ส่งข้อความไปก็ไม่ปรากฏว่าได้อ่านแล้ว โทรศัพท์ไปก็ไม่รับสาย รู้สึก

ประหลาด ขากลับจากบริษัทเลยแวะร้าน ‘นามิกิยะ’ ปรากฏว่าร้านปิดชั่วคราว คิดอยู่ว่าต้องมีเรื่องไม่สู้ดีเกิดขึ้นแล้ว พอตีกับที่นาสึมิจึงติดต่อเข้ามาเลยรู้เรื่องในที่สุด”

“ตำรวจไม่ได้มาพบหรือคะ”

“ไม่เลยครับ คนรู้เรื่องความสัมพันธ์ของผมกับซาโอริมีเพียงนาสึมิจึงเท่านั้น ดูเหมือนเธอจะสัญญากับซาโอริว่าจะปิดเป็นความลับไม่ให้คนอื่นรู้ กับตำรวจเธอก็ไม่บอก นาสึมิจึงมาบอกภายหลังว่าไม่ยอมให้ผมต้องเดือดร้อน”

ยิ่งพูด ความทรงจำในตอนนั้นก็ยิ่งหวนกลับมา

หลังรู้เรื่องซาโอริหายตัวไป โทโมยะไปที่ร้าน ‘นามิกิยะ’ หลายครั้ง แต่ประตูปิดอยู่เสมอ ทั้งที่อดอดอยากรู้เหลือเกินว่าเป็นอย่างไรแล้ว แต่ก็ได้แต่เตือนตัวเองว่าคนในครอบครัวเจ็บปวดยิ่งกว่าใคร

“งั้นก็ถามตรงๆ เลย” อุทสึมิ คาโอรุจ้องตรงมา “คุณคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุให้คุณนามิกิ ซาโอริหายตัวและเสียชีวิตคะ”

เป็นคำถามตรงจริงๆ โทโมยะงุนงง สายหน้าไปมา

“ไม่ทราบครับ เรื่องนั้นผมจะไปทราบได้ยังไง อยู่มาวันหนึ่งเธอก็หายตัวไปแล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย”

“พวกเราคิดว่าคุณนามิกิ ซาโอริน่าจะมีโอกาสสูงที่จะไปพัวพันกับอาชญากรรม เกี่ยวกับเรื่องนี้คุณคิดว่ายังไงคะ เห็นด้วยไหมคะ”

“แน่นอนครับ” คราวนี้พยักหน้า “คิดว่าต้องโดนใครบางคนฆ่า”

“แล้วใครที่ฆ่า คุณรู้อะไรบ้างไหม” นักสืบหญิงส่งสายตาราวกับจะค้นหาอะไรบางอย่าง

ทันใดนั้น จินตนาการบางอย่างแล่นผ่านสมองโทโมยะ ดังนั้นเขาจึงตอบเข้าไปแต่แล้วเขาก็กลับตอบว่าไม่รู้

“เมื่อก็เหมือนคุณลงเลน่ะคะ” อุทสึมิ คาโอรุถามอย่างแหลมคม “เหมือนคุณนี่ก็อะไรได้ไม่ใช่หรือคะ”

“เปล่า เอ่อ...”

โทโมยะตะกุกตะกัก อุทสึมิ คาโอรุเรียกคุณதாகางาคิด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“ไม่มีใครนอกจากดิฉันฟังอยู่ แล้วดิฉันก็ไม่ได้ทำอะไร ออยากบอกอะไรไม่ต้องเกรงใจบอกมาเลยคะ ไม่ต้องคิดอะไรให้ยุ่งยากว่าพูดไปแล้วอาจทำให้เข้าใจผิด หรือไม่ก็อยากพูดสิ่งที่คาดเดาอย่างไร้ความผิดชอบ พวกเราจะไปสืบหาความจริงจากข้อมูลที่มีทั้งความจริงและความเท็จปนเปกันเอง ขอความร่วมมือด้วยนะคะ” พูดจบก็ค้อมศีรษะให้

โทโมยะเสียวริมฝีปากที่แห้งผาก คำพูดของนักสืบหญิงถูกเผด็จใจดำของเขาตรงๆ เลยทีเดียว

“คือมันไม่มีหลักฐานอะไร เป็นแค่จินตนาการนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” อุทสึมิ คาโอรุเงยหน้า ตาเรียวยาวของเธอเป็นประกาย โทโมยะกะแอมก่อนเอ่ยว่า

“คิดว่าราวช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปีที่ซาโอริเรียนจบ เธอเล่าให้ฟังว่ามีแขกที่นำรังเกียจมาที่ร้าน ‘นามิกิยะ’ แขกคนนั้นมองจ้องเธอด้วยสายตาลามก บางครั้งก็สั่งให้เธอรินเหล้าให้ คงมาช่วงดึกผมเลยไม่เคยเจอ ครั้งหนึ่งผมอยู่รอจนดึก ผู้ชายคนนั้นก็มา และจริงอย่างที่เธอพูด ชายคนนั้นสั่งให้เธอรินเหล้า แถมยังพยายามจะให้เธอมานั่งข้างๆ ตอนนั้นซาโอริหาข้อแก้ตัวได้และหนีขึ้นชั้นสอง จากนั้นดูเหมือนเจ้านั้นจะมาที่ร้านบ่อยขึ้น พอผมเป็นห่วง ซาโอริก็บอกว่าไม่เป็นไร ในความเป็นจริงคุณพ่อของเธอก็ไล่ตะเพิดเจ้านั้น จากนั้นก็เห็นว่าไม่มาอีกเลย เพียงแต่...”

โทโมยะลังเลว่าควรจะพูดต่อหรือไม่

“อะไรหรือคะ” แน่นนอนอุทสึมิ คาโอรุไม่ยอมปล่อยให้ผ่าน

“ซาโอริบอกว่าเจอผู้ชายคนนั้นในเมืองบ่อยๆ พอรู้ตัวก็มาอยู่ใกล้ๆ แล้วหลายครั้ง เธอจึงต้องรีบเดินหนี”

“เหมือนโดนตามอย่างนั้นหรือคะ”

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ ซาโอรียังบอกว่าอาจจะคิดไปเองก็ได้”

“คุณทราบเรื่องอะไรอื่นเกี่ยวกับบุคคลคนนั้นหรือเปล่าคะ เช่นชื่อหรืออาชีพ”

โทโมยะส่ายหน้า “ไม่ทราบเลยครับ รู้แต่ว่าเป็นลูกค้าร้าน ‘นามิกิยะ’ แต่ไม่รู้ว่ามีบ้านอยู่แถวไหน”

“เรื่องนี้เพิ่งจะบอกตำรวจเป็นครั้งแรกใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ ก็มัน...เป็นเรื่องก่อนหน้าซาโอริหายตัวไป ตอนหายตัวไปใหม่ๆ เลยไม่ได้เอามาคิด แต่พอคิดดูให้ดี อาจจะเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นก็...”

อุทสึมิ คาโอรุเงียบเหมือนกำลังคิดอะไร จากนั้นจึงเปิดกระเป๋าที่อยู่ด้านข้าง

“ในนี้มีผู้ชายคนนั้นอยู่ไหมคะ” ว่าแล้วก็วางภาพถ่าย 5 ใบบนโต๊ะจากบรรยากาศคิดว่าน่าจะมาจากใบขับชีรถยนต์

เมื่อเห็นภาพถ่ายใบที่ 2 จากชายโทโมยะสะดุ้ง ชายแค้นตอบตาคือเหยื่อนี้เขาจำได้

คนนั้นแหละครับ เขาชื่อ

“อย่างนั้นหรือคะ” นักสืบหญิงรีบเก็บภาพถ่ายใส่กระเป๋าโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน

“ผู้ชายคนนี้จริงด้วยใช่ไหมครับ” โทโมยะถาม “คุณนักสืบถึงขนาดถือภาพถ่ายตระเวนไปทั่วแบบนี้ แสดงว่าตำรวจจับตามองมันแล้วใช่ไหมครับ พบหลักฐานอะไรแล้วใช่ไหมครับ”

อุทสึมิ คาโอรุยิ้มเล็กน้อย “กำลังสืบอยู่ค่ะ และก็ไม่ได้สงสัยแต่คนคนนี้เพียงคนเดียว”

“แต่...ถ้าฉันช่วยบอกชื่อมันให้หน่อยได้ไหมครับว่ามันเป็นใครอยู่ที่ไหน”

“ขออภัยค่ะ ถึงจะบอกคุณไปก็ไม่ได้ส่งผลในแง่บวกต่อการสืบสวน

ของเรา”

“แต่ก็ไม่ได้ส่งผลในแง่ลบไม่ใช่หรือครับ”

“ถ้าคุณไปพูดกับใคร ทำให้ข้อมูลนั้นกระจายออกไป ก็เพียงพอที่อาจจะทำให้การสืบสวนของเราเสียหายได้ค่ะ”

“ผมไม่บอกใครหรอกครับ ผมสัญญา”

“แทนที่ดิฉันจะเชื่อคุณ ผู้ไม่บอกความเสี่ยงจะน้อยกว่านะคะ โปรดเข้าใจด้วยค่ะ”

นักสืบหญิงพูดเสียงเรียบ แต่โทโมยะต้องกัดริมฝีปาก น่าเจ็บใจที่สิ่งที่เธอพูดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

อุทสึมิ คาโอรุเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ

“เป็นประโยชน์อย่างมากเลย ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือค่ะ”
เธอโค้งศีรษะและลุกจากเก้าอี้

หลังส่งเธอไปถึงประตู โทโมยะกลับมาที่โต๊ะ แต่ยังไม่มีอารมณ์จะทำงาน รู้ตัวอีกทีกำลังใช้สมาร์ตโฟนหาข่าว แต่แค่พิมพ์ชื่อนามิกิ ซาโอริ ไม่ทำให้พบอะไร ดูเหมือนข่าวในเน็ตจะไม่ใช้ชื่อจริง

เขาวางมือถือ ทิ้งตัวพิงเก้าอี้ มองโต๊ะอย่างเหม่อลอย โต๊ะตัวนี้ได้รับมาตั้งแต่ตอนเข้าทำงานบริษัท ความทรงจำช่วงนั้นหวนคืนมา

เดือนเมษายน 5 ปีก่อน โทโมยะกินข้าวเย็นที่ร้าน ‘นามิกิยะ’ ครั้งแรก คุณแม่ริเอะที่อยู่บ้านเดียวกันเป็นนางพยาบาล วันนั้นแม่ทำงานกะกลางคืนที่แล้วมาแม่จะเตรียมอาหารให้ก่อนไปทำงานที่โรงพยาบาล แต่เขาคิดว่าในเมื่อเป็นคนทำงานแล้ว ข้าวเย็นน่าจะจัดการเองได้ ร้าน ‘นามิกิยะ’ อยู่ระหว่างสถานีรถไฟกับบ้านตัวเอง บรรยากาศก็ดี เคยคิดว่าอยากลองเข้าไปใช้บริการสักวันอยู่แล้ว

ในวันแรกนั่นเอง โทโมยะพบซาโอริทำงานอยู่ที่ร้าน ไบหน้าเรียว เล็กตากลมโต หน้าตาขนาดจะไปเข้าวงการบันเทิงตอนนี้เลยก็ไม่แปลก ที่สำคัญเขาหลงเสน่ห์สีหน้ามีชีวิตชีวาของเธอ และดีใจว่าแม่จะมาครั้งแรก

แต่เธอก็บริการอย่างสนิทสนมเหมือนลูกค้าประจำ

ใช้เวลาไม่นานกว่าโทโมยะจะเป็นลูกค้าประจำ รู้ตัวอีกทีเขามาร้าน สัปดาหฺ์ละหน บางครั้งถึงริอะจะไม่ได้ทำกะกลางคืน โทโมยะกลับจาก บริษัทก็ยั้งวะะ ‘นามิกิยะ’ โดยบอกแม่ว่าคืนนี้จะกินข้างนอกก่อน นอกจาก อาหารจะอร่อยแล้ว แนนอนจุดประสงค์เพื่อพบซาโอริ

แต่เขาไม่คิดจะรับสารภาพรัก ในเมื่ออีกฝ่ายยังเป็นเด็กมัธยมปลาย นอกจากนั้นยังไม่แน่ใจว่าซาโอริจะรับรักด้วย แม้ว่ากรรมมา เยี่ยมเยียนบ่อยๆ จนสัมผัสได้ว่าเธอไม่ได้รังเกียจเขา และอาจมีโอกาสูง จะเข้าใจผิดเพื่อเข้าข้างตัวเอง

เขารู้จากการพูดคุยกับมาจิโกะแม่ของซาโอริว่าเหมือนจะยังไม่มี แฟน อยากรู้ก็ตาม มีลูกค้าไม่น้อยมาที่ร้านเพื่อหวังจีบเธอแบบเดียวกับเขา พอมีลูกค้าหนุ่มๆ อยู่เขาจะไม่สบายใจ รู้สึกเหมือนทุกคนจ้องจีบ เธออยู่ ยิ่งเห็นเธอยิ้มแย้มกับทุกคนยิ่งใจไม่สงบ

ผลอแผล็บเดียวผ่านไปเกือบปี คี้นวันหนึ่งของเดือนมีนาคม โทโมยะอาศัยจังหวะที่ไม่มีลูกค้าคนอื่น ส่งของขวัญให้ซาโอริเพื่อฉลอง การสำเร็จการศึกษา เป็นแบเร็ด (ที่หนีบรวบผมไว้ด้านหลังศีรษะ) รูปผีเสื้อ สีทอง

ซาโอริตาเป็นประกาย หยิบมาหนีบผมตนเองทันทีตรงนั้น แต่ไม่มี กระจกอยู่ใกล้ โทโมยะจึงต้องใช้สมาร์ตโฟนถ่ายด้านหลังศีรษะและให้เธอดู

“น่ารักจังเลย” ซาโอริดูรูปแล้วร้องอย่างร่าเริง สีหน้านั้นไม่น่าจะเป็นการเสแสร้ง “อยากติดแบเร็ดนี้ไปไหนสักแห่งเร็วๆ ไปไหนดีนี่” เธอ ลูบแบเร็ดขณะมองโทโมยะ “คุณทาทางาคิ พาไปที่ไหนหน่อยสิ”

โทโมยะสะดุ้ง นึกไม่ถึงว่าเธอจะพูดแบบนี้

“จึ้นไปดูหนังกันมั๊ย”

หลังจากสับสนทำอะไรไม่ถูกเล็กน้อย โทโมยะจึงเสนอ แต่ซาโอริ ชมวดคิ้วบอกว่า ไปที่มีดีๆ จะมีความหมายอะไร

ดังนั้นการออกเดทครั้งแรกจึงเป็นโตเกียวดิสนีย์แลนด์ ทุกครั้งที่เจอกระจกซาโอริจะส่องแบเร็ดด้านหลังตัวเองและบอกว่าน่ารักหลายหน

เป็นจุดเริ่มต้นให้พวกเขาได้ออกเดทกันเป็นประจำ ยิ่งคบหากันโทโมะยะก็ยิ่งหลงรักซาโอริมากขึ้น ซาโอริเป็นคนใจดีมีน้ำใจ

แม้จะปกปิดคนรอบข้างเรื่องการคบหากัน แต่เขาเปิดเผยกับแม่พอริอะบอกอยากเจอเขาจึงพาซาโอริไปที่บ้าน ริอะเห็นครั้งแรกก็ถูกใจถึงขนาดบอกว่าผู้หญิงวิเศษแบบนี้ดีเกินไปสำหรับโทโมะยะ

เขาเข้าใจว่าซาโอริเพิ่งอายุ 19 ปี ยังเร็วไปที่จะคิดเรื่องอนาคตที่สำคัญเธอใฝ่ฝันอยากเป็นนักร้องอาชีพ เขาจึงคิดอยากจะสนับสนุนเธอให้สมปรารถนา

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างหายวับไปในชั่วพริบตา 3 ปีที่ซาโอริหายไปเหมือนนก ต้องตื่นนอนทุกซัทธิรมาน เขาไปที่ร้าน ‘นามิกิยะ’ ด้วยหวังว่าจะได้ข่าวอะไร แต่ไม่นานก็เริ่มห่างเหิน เพราะข้อแก้ห่มดหวังเสียแล้ว

7

ผู้มาหาที่นี่คือ นาโอกิที่บ้านคือคิซิทานิ รองสารวัตร กองบัญชาการตำรวจโตเกียว และนักสืบหนุ่มของสถานีตำรวจคิคุโนะ คิซิทานิอายุราว 40 ปีหน้าดูฉลาดหลักแหลม พูดจาสุภาพ

นี่คระคาดไว้แล้วว่าไม่นานตำรวจคงมาหาพวกตน จึงไม่แปลกใจนักเพราะนามิกิ ยูทาโร่จาก ‘นามิกิยะ’ บอกให้รู้แล้วว่าพบศพซาโอริแล้วทางพวกยูทาโร่มีหัวหน้าชุดสอบสวนมาหาโดยตรง

คำถามของคิซิทานินี้จุดหลักอยู่ 3 ประการ คือ สภาพการณ์ช่วงที่

ซาโอริหายไป ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และพอทราบแล้วว่าซาโอริจะไปพัวพันกับอาชญากรรมอะไรหรือไม่

นี่คุระอยากให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการสอบสวนของตำรวจ แต่เอาเข้าจริง เขาได้แต่ขมวดคิ้วเอียงคองงกับคำถามที่คิซิทานิโยมนำมาผิตหวังกับตัวเอง แต่นั่นคือความเป็นจริง หากมีสิ่งใดอันเป็นเบาะแสที่เขาจะบอกตำรวจได้ตอนนี้ เขาคงบอกไปแล้วเมื่อ 3 ปีก่อน

แม้จะแทบไม่ได้อะไรจากการสอบสวน แต่คิซิทานิยังกล่าวขอบคุณสำหรับความร่วมมือแล้วลุกจากไป นี่คุระส่งตำรวจที่หน้าบ้าน และรู้สึกถึงความไร้ประโยชน์ของตนเอง

เมื่อกลับเข้าห้องนั่งเล่นพร้อมรุมิ ภรรยาเขา เห็นถ้วยน้ำชาที่เหล่านักสืบไม่ได้จับวางบนโต๊ะรับแขก

“ซงกาแฟมาให้มั้ยคะ” รุมิถามขณะเก็บถ้วยน้ำชา

“เออ จริงสินะ ขอด้วยแล้วกัน” นี่คุระนั่งลงบนโซฟา หยิบนามบัตรซึ่งคิซิทานิวางไว้ให้แล้วถอนใจ

ตำรวจไม่ได้ข้อมูลอะไรมากมายจากพวกเขา ในทำนองเดียวกัน พวกเขาก็ได้ข้อมูลจากตำรวจน้อยมากเช่นกัน แม้แต่บ้านที่พบศพซาโอริที่จังหวัดซึสึโอะกะเป็นบ้านของใครก็ยังไม่รู้

รู้เพิ่มเติมอยู่เรื่องเดียวคือภาพถ่ายของชายไม่รู้จักมักจี่ที่ตำรวจเอาให้ดู เห็นว่ายูทาโร่ก็ได้ดูภาพถ่ายชายคนหนึ่งเหมือนกัน คงเป็นภาพถ่ายด้วยกัน ยูทาโร่บอกว่าเป็นลูกค้าผู้มาร้านบ่อย ทำกิริยาไม่ดีกับซาโอริอยู่เนืองๆ แต่นี่คุระไม่เคยเห็นชายคนนี้ และแน่นอนไม่รู้จักด้วยว่าเป็นใคร

ชายคนนั้นเป็นคนร้ายหรือ ซาโอริถูกเขาฆ่าหรือ

เขาหวนคิดถึงใบหน้าในภาพถ่าย ดูแล้วหน้าตาทำทางก็ไม่ค่อยจะดี มันคงเข้าหาหวังเคลม แต่ซาโอริต่อสู้เลยฆ่าเสีย...คงเป็นแบบนั้น แต่ไร้เหตุผลอะไรเช่นนี้

นามิกิ ซาโอริเป็นเพชรแท้ที่นี้คุระไม่ได้พบมานาน

ตอนได้ยินข่าวลือว่ามีเด็กสาวมากพรสวรรค์ที่ย่านตลาดคิคุโนะ มีผู้คนไปดูประกวดร้องเพลงจนเนืองแน่นเพราะอยากฟังเสียงเพลงของเด็กสาวคนนั้น แต่นี่คุระไม่แสดงความสนใจนัก ก็แค่การประกวดร้องเพลงชาวบ้าน ถ้าเด็กสาวคนไหนร้องเพลงเก่งหน่อย พวกผู้ใหญ่ก็จะฮือฮา เขาประเมินว่าคงเพียงแค่นั้น

แต่ครั้งหนึ่ง เมื่อคนในวงการดนตรีที่รู้จักกันมาบอกให้ลองฟังดูแล้ว จะไม่ผิดหวัง พร้อมยื่นแผ่นพับใบหนึ่งให้ดู เป็นแผ่นพับแนะนำงานเทศกาลของโรงเรียนมัธยมปลายในท้องถิ่น ดูเหมือนจะมีคอนเสิร์ตของชมรมดนตรีและนักร้องในงานนั้นก็คือเด็กสาวมากพรสวรรค์คนนั้น

บังเอิญมีเวลาว่างจึงไปฟังกับรุมิสองคน ในใจไม่ได้คาดหวังอะไรเลย ทำใจว่าคงได้ฟังเพลงประเภทเลียนแบบเพลงร็อกราคาถูกลง

แต่พลิกความคาดหมาย เพลงที่พวกนามิกิ ซาโอรุแสดงไม่ใช่ร็อก แต่เป็นเพลงแจ๊ซและบลูส์ มีทั้งเพลงมาตรฐาน และเพลงซึ่งถ้าไม่ใช่ นักฟังจริงๆ จะไม่รู้จัก ไม่ว่าจะบทเพลงใดมีระดับความยากในการร้องไม่น้อยเลย แต่ซาโอรุร้องได้ยอดเยี่ยม เสียงมีเอกลักษณ์ กังวานลึกซึ้งชวนให้นึกถึงเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า อีกทั้งเธอยังมีการตอบสนองไวต่อระดับเสียงอย่างวิเศษ รวากับเธอเข้าใจความหมายของเพลงอย่างสมบูรณ์ ไม่น่าจะเป็นแค่ฝีมือของเด็กมัธยมปลาย

รู้ตัวอีกที นี่คุระและภรรยาก็อยู่จนคอนเสิร์ตจบ และยังอยากฟังมากกว่านั้น

ออกจากหอประชุม เขาคุยกับรุมิ จึงรู้ว่าทั้งคู่ตื่นเต้น และเห็นตรงกันว่าไม่อยากปล่อยให้พรสวรรค์นั้นหยุดอยู่แค่นี้

ว่าแล้วนี่คุระและภรรยาจึงไปพบกับพ่อแม่ซาโอรุที่บ้าน พวกเขารู้ว่าลูกสาวมีพรสวรรค์ แต่ไม่เคยคิดถึงขนาดจะให้แก่นักร้องอาชีพ จึงรู้สึกสับสนอย่างชัดเจน แต่เมื่อนี่คุระเกลี้ยกล่อมด้วยความกระตือรือร้น นามิกิ จึงยอมรับความจริงและบอกว่าจะลองถามความรู้สึกของเจ้าตัว

ตอนได้รับโทรศัพท์จากยูทาโร่ว่า...ลูกสาวอยากลองดู นีคุระและภรรยาแทบจะลุกขึ้นมาเดิน

ด้วยเหตุนี้ นีคุระจึงได้เพชรชื่อนามิกิ ซาโอริมาอยู่ในมือ แต่ก็ยังเป็นก้อนแร่ที่ต้องเจียรระโนให้เงางาม นีคุระใช้เครื่องมือช่างครุฝึกเสียงมาสอนซาโอริ คุณหาสน์ของนีคุระมีห้องเก็บเสียงจึงให้เรียนกันที่นั่น

เขาคิดว่าจะต้องทำพรสวรรค์นี้เบ่งบานให้ได้ นี่อาจเป็นสมบัติมีค่าของญี่ปุ่นหรือว่าสมบัติของโลกก็ได้ เพื่อการนี้เขายอมที่จะทุ่มเททุกอย่างให้

ตระกูลนีคุระเป็นหมอมามากหลายชั่วคน มีโรงพยาบาลหลายแห่ง ตอนนีพี่ชาย 2 คนของเขาก็สืบทอดกิจการ นีคุระเองสมัยมหาวิทยาลัยก็เลือกเรียนหมอ ซึ่งน่าจะเป็นหนทางสู่การเป็นหมอมต่อไป แต่ตอนเป็นนักศึกษาหมกมุ่นกับวงดนตรีจนชีวิตเปลี่ยน เดิมเขาก็ชอบดนตรีอยู่แล้ว เรียนเปียโนตั้งแต่ 5 ขวบ ช่วงเข้ามัธยมต้นเกิดสนใจการแต่งเพลง มีความฝันอยากเป็นนักดนตรีมากกว่าหมอ

ตอนลาออกจากมหาวิทยาลัยคนรอบข้างต่างคัดค้าน แต่เมื่อเล่นดนตรีอย่างค่อยเป็นค่อยไปก็มีผู้สนับสนุนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะพี่ชายทั้งสองของเขาที่แสดงความเข้าใจบอกว่า เรื่องโรงพยาบาลพวกเขาจะดูแลเอง ให้เขาทำในสิ่งที่ชอบไป อาจกล่าวได้ว่าที่เขาไม่ต้องลำบากเรื่องเงินทองก็เพราะพี่ชายทั้งสองนี้แหละ

แต่ไม่นานเขาก็รู้ว่าไม่มีพรสวรรค์ ตั้งแต่ราวอายุ 40 กว่าจึงหันมาคิดค้นหาและสร้างคนหนุ่มสาวผู้มีพรสวรรค์แทน เขาเปิดโรงเรียนและสตูดิโอดนตรีเพื่อคอยหาโอกาสนั้น ที่แล้วมาเขาส่งผู้มีพรสวรรค์เข้าวงการดนตรีไปหลายคน ในจำนวนนั้นซาโอริพิเศษสุด

ซาโอริก้าวหน้าอย่างรวดเร็วตามความคาดหวังของนีคุระและภรรยา เขาเริ่มมั่นใจว่า...ซาโอริพัฒนาไปสู่ระดับโลกได้ ก็เกิดเรื่องผิดพลาด สมบัติล้ำค่านั้นหายตัวไป

เป็นเรื่องไม่คาดฝัน ถ้าเกิดอุบัติเหตุหรือล้มป่วยก็ยังคงตัดใจได้ แต่จู่ๆ

ก็หายตัวไปเฉยๆ นี่คืออะไร ตอนทราบเรื่องยังไม่ใคร่รอบครวินามิกิว่า
ทำไมถึงไม่ดูแลลูกสาวให้ดี ทั้งที่รู้ว่าเป็นความคิดที่ไร้เหตุผล

ตั้งแต่ซาโอริหายตัวไป ชีวิตของนี่คุระเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เหมือน
ขาดจุดมุ่งหมายของชีวิต ทุกวันอยู่อย่างเหม่อลอย คนอื่นคงเห็นเขาเหมือน
ซากไร้วิญญาณ

กลิ่นหอมทำให้เขาคืนสติ รุมิกกดไล่ด้วยกาแฟเข้ามา

“กาแฟดำนะคะ”

ได้ นี่คุระตอบพร้อมยื่นมือไปยกถ้วยขึ้นดื่ม แต่ไม่รู้รู้สึกถึงรสชาติ
เพราะสัมผัสต่อรสของเขาซัดด้านซา ในหัวเขามีแต่เรื่องของซาโอริ

นี่ รุมิกว่า “ชายในภาพถ่ายนั้นเป็นคนร้ายหรือคะ”

“ไม่รู้สิ...แต่ก็มีโอกาสเป็นไปได้สูงนะ”

“ถ้าเป็นคนร้ายต้องถูกประหารสินะคะ”

นี่คุระเอียงคอ

“ไม่รู้ เคยได้ยินเขาว่าแค่ฆ่าคนคนเดียวตายไม่ถูกประหารหรือคะ”

“อย่างนั้นหรือคะ” ภรรยาเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

“เป็นอย่างนั้นจริงๆ แค่จำคุก 10 กว่าปีเท่านั้นนะ” นี่คุระวางถ้วย
จ้องมองอากาศ “ถ้าเป็นไปได้ อยากฆ่าด้วยมือนี้ก่อนเขาจะถูกจับ”

8

หลังเปิดศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมแล้ว 1 สัปดาห์ มามิยะทำหน้าที่หม่นเมื่อฟังรายงานความคืบหน้าจากคุซานางิ คงช่วยไม่ได้เพราะหาข้อมูลในทางบวกที่จะนำไปสู่การปิดคดีได้น้อยมาก

“ตอนนี้เราจะรุกได้ก็แค่เรื่องเงินบำนาญเท่านั้นแหละ” มามิยะนั่งลงและพูดขณะดูรายงาน

“ถึงกระนั้นก็ยังต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าฮาชิโนะมุะเข้าออกบ้านขณะนั้นอยู่” คุซานางิพูดทั้งที่ยังยืน

“การไปสอบถามชาวบ้านไม่ได้เรื่องเลยอะ”

“ตอนนี้เป็นแบบนี้ครับ”

มามิยะหน้าเฟือน และคราง

ตั้งแต่เปิดศูนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วม พนักงานสอบสวนจำนวนมากออกตามหาร่องรอยตั้งแต่ 6 ปีก่อนที่คาดว่าเขาชิโนะมุะ โยชิเอะเสียชีวิต จนถึงตอนนี้ว่าฮาชิโนะมุะ ค้นอิจิได้เข้าออกบ้านโยชิเอะหรือไม่ ถ้ามีข้อเท็จจริงเช่นนั้นแม้แต่ครั้งเดียว อย่างน้อยเขาต้องรู้ว่าโยชิเอะเสียชีวิตแล้ว และไล่บี้เขาได้ ทั้งคุซานางิและมามิยะคิดแบบนั้น

ความจริงแล้วตำรวจจังหวัดชิสึโอกะได้ข้อมูลสำคัญคือ เงินบำนาญของโยชิเอะที่โอนเข้าบัญชีธนาคาร มีคนมาถอนด้วยบัตรเป็นครั้งคราว เมื่อวันก่อนก็ได้ถอนยอดเงินฝากเกือบทั้งหมดจากตู้เอทีเอ็มในโตเกียว เมื่อตรวจสอบกล้องวงจรปิดก็เห็นชายที่น่าจะเป็นฮาชิโนะมุะ อาจเพราะรู้ว่ามีกรพบศพโยชิเอะแล้ว จึงไปถอนเอาไว้ก่อนบัญชีจะถูกอายัด

เป็นดังที่คุซานางิคาด นั่นคือถ้ามีหลักฐานว่าฮาชิโนะมุะรู้ถึงการตายของแม่ ก็จับกุมเขาในข้อหาหลอกลวงได้

แม้พนักงานสอบสวนจำนวนมากจะพยายามสอบถามชาวบ้านอย่างเต็มที่ แต่ไม่อาจได้ข้อเท็จจริงว่า 6 ปีที่ผ่านมาฮาซึนุมะเคยไปบ้านโยชิเอะ ตำรวจจังหวัดชิสึโอกะก็ยังคงตรวจสอบหาพยานพบเห็นคนที่น่าจะเป็นฮาซึนุมะแถวบ้านขยะที่ไฟไหม้ แต่ก็ยังไม่ได้อะไรที่เป็นประโยชน์เลย

มีการพิจารณาการจับกุมด้วยข้อหาละทิ้งศพ แต่ก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่มีหลักฐานว่าเขาได้เข้าออกบ้านนั้นก็ฟ้องไม่ได้เหมือนกัน อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องอายุความด้วย ถ้าจะฟ้องด้วยข้อหาละทิ้งศพ ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่านามิชิ ซาโอรียังคงมีชีวิตอยู่อย่างน้อย 2 เดือนหลังหายตัวไป

“ฮาซึนุมะมีความเคลื่อนไหวอะไรมั๊ย” มามิยะถาม

“ไม่มีครับ เหมือนเดิม”

ตั้งแต่พบศพ 2 ศพจากซากเพลิงของบ้านขยะ มีคนไปคอยเฝ้าฮาซึนุมะไว้ตลอด ก่อนจะรู้ว่าศพเป็นใครเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนของตำรวจจังหวัดชิสึโอกะ หลังเปิดศุนย์ปฏิบัติการสอบสวนร่วมจึงเป็นหน้าที่หลักของพนักงานสอบสวนจากกองบัญชาการตำรวจโตเกียว เพราะเกรงว่าอาจจะหลบหนี และยังคาดหวังว่าฮาซึนุมะจะเคลื่อนไหวเพื่อทำลายหลักฐาน

แต่จากรายงานที่ผ่านมา นอกจากออกไปซื้อของและเล่นปาลิงโกะแล้ว ดูเหมือนเขาจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่อะพาร์ตเมนต์ที่เขตเอโดะกว่าหนึ่งเดือนก่อนบริษัทเคสเหล็กที่เขาทำงานอยู่ล้มละลาย ปัจจุบันจึงคิดว่าเขาไม่มีรายได้

ที่น่าติดตามคือ พนักงานสอบสวนหลายคนบอกว่าเหมือนเขาจะรู้ตัวว่ามีคนติดตามและเฝ้าสังเกต นักสืบหน้าเก่าคนหนึ่งบอกว่า ระหว่างที่ฮาซึนุมะเดินผ่านมุมชายชุดชั้นในสตรีในห้าง จู่ๆ เขาก็หันกลับมาทำเอานักสืบหาที่หลบแทบไม่ทัน

มามิยะถอนใจยาว กอดอก “ยังไม่ถึงเวลาจะเรียกตัวเขามาคุยโดยสมัครใจ”

“เขาคงอ้างว่าถึงมีศพใครในบ้านขณะที่แม่เลี้ยงเขาอาศัยอยู่ก็ไม่เกี่ยวกับตัวเขาเท่านั้นแหละ”

คงเป็นอย่างนั้น มามียะหน้าเพื่อน “รู้แล้ว งั้นก็พยายามกันต่อไปนะ ผাগด้วย”

คุซานางิกลับโต๊ะ ขณะกำลังอ่านเอกสาร คิซิทานิเข้ามาร้องเรียก หัวหน้าหน่วย

“รู้แล้วครับว่ารถที่ฮาชิโนะมาใช้เป็นประจำเมื่อ 3 ปีก่อนเป็นรถแวนเล็กของบริษัทที่เขาทำงานอยู่ครับ” คิซิทานิยื่นกระดาษที่พิมพ์ภาพรถแวนเล็กนั้นให้ “รุ่นเดียวกับคันนี้”

คุซานางิรับกระดาษดูภาพแล้วพยักหน้า

ถ้าฮาชิโนะมีการขนส่งพามาชิ ซาโอริ เขาจำเป็นต้องมีรถ แต่ในบันทึกตอนนั้นฮาชิโนะไม่ได้เป็นเจ้าของรถ คิดว่าเป็นไปได้ที่จะใช้รถของบริษัทรับกำจัดขยะที่เขาทำงานอยู่ จึงให้พวกคิซิทานิไปตรวจสอบ

“ตอนนั้น คนใช้รถคันนี้มีแต่ฮาชิโนะคนเดียว พนักงานคนอื่นไม่ได้ใช้ มีบันทึกการใช้รถซึ่งผมก็ตรวจสอบแล้วครับ”

ดีละ คุซานางิจ้องภาพรถแวนเล็กอีกครั้ง

“ยังมีเรื่องน่าสนใจมากอีกเรื่อง” คิซิทานิพูด

“อะไรล่ะ”

“พบนามิกิ ซาโอริครั้งสุดท้ายในกล่องวงจรปิดของร้านสะดวกซื้อครับ และเมื่อตรวจสอบคลิปนั้นอย่างละเอียด...” คิซิทานิวางภาพพิมพ์ 2 ใบบนโต๊ะ ใบหนึ่งเป็นภาพนามิกิ ซาโอริกำลังถือสมาร์ทโฟนแนบหูเดินอยู่ และอีกใบเป็นภาพรถแวนเล็กสีขาว

“เฮ้ย นี่มัน...” คุซานางิดูเวลา ทั้งสองภาพเวลาต่างกันไม่ถึง 1 นาที

“หลังนามิกิ ซาโอริเดินผ่านหน้าร้านสะดวกซื้อไปไม่นาน รถแวนเล็กคันนี้ก็ผ่านไป คิดได้ไหมว่ารถคันนี้ตามรอยซาโอริอยู่”

“รู้เลขาจะเปี่ยนรถมั๊ย”

“แน่นอนครับ”

“ไปหาภาพบันทึกของระบบ N System (ระบบจับภาพทะเบียนรถยนต์ของญี่ปุ่นที่ติดตั้งทั่วประเทศ - ผู้แปล) หน่อยสิ ติดต่อตำรวจจังหวัดชิสึโอกะด้วย”

“ครับ” คิซิทานิตอบเสียงหนักแน่น ยังมีอีกเรื่อง ว่าแล้วก็ยกนิ้วชี้ขึ้น “ในบริษัทนั้นมีคนสนิทสนมกับฮาชิโนะมุะเป็นพิเศษ ผมไปได้ยินเรื่องน่าสนใจมา คือ 3 ปีนี้ ฮาชิโนะมุะใช้โทรศัพท์สาธารณะติดต่อมานานๆ ครั้ง”

“โทรศัพท์สาธารณะอะไรอะ”

“ตู้ของฮาชิโนะมุะก็เหมือนเดิมทุกครั้ง คือถามถึงเรื่องที่บริษัท โดยเฉพาะเรื่องว่ามีตำรวจมาหรือเปล่า ที่โทรมาบ่อยก็ช่วงไม่กี่เดือนแรกแล้วค่อยๆ น้อยลง แต่ช่วง 1 ปีที่ผ่านมาไม่ติดต่อมาอีกเลย”

คิซิทานิรายงาน คุณานางิพยักหน้า

“คงจะตรวจสอบดูว่าตัวเองถูกสงสัยหรือไม่ในคดีคุณซาโอริหายตัวไป หลังเลิกเข้าห้องที่อะพาร์ตเมนต์แล้ว ฮาชิโนะมุะก็ยังไม่ได้แจ้งย้ายที่อยู่ ในทะเบียนบ้านอยู่พักใหญ่ คงกลัวถูกตำรวจตาม ที่ใช้โทรศัพท์สาธารณะติดต่อก็เพื่อการนี้ แต่พอคิดว่าน่าจะไม่ใช่ไรก็สบายใจ ย้ายที่อยู่ในทะเบียนแล้วยังต่ออายุใบขับขี่ใหม่ด้วย”

“ผมก็คิดแบบนั้นเหมือนกันครับ” คิซิทานิเห็นด้วย

เป็นการพบข้อมูลที่ทำให้ฮาชิโนะมุะน่าสงสัยมากขึ้น แม้จะเป็นหลักฐานแวดล้อมก็ตาม

จากนั้นไม่นานผลการติดตาม N System ก็พบว่า ราว 3 ปีก่อน รถแวนเล็กคันนั้นออกจากเมืองคิคุโนะไปขึ้นทางด่วนที่ใกล้ที่สุดมุ่งหน้าสู่จังหวัดชิสึโอกะ และราว 2 ชั่วโมงจากนั้นก็วิ่งย้อนกลับ ทั้งวันที่และเวลาตรงกับช่วงที่นามิกิ ซาโอริหายตัวไปพอดี

คุณานางิตัดสินใจค้นห้องฮาชิโนะมุะและเชิญตัวมาสอบสวนโดยสมัครใจ

คุซานางิจึงมือสอบสวนด้วยตัวเอง

เขานั่งเผชิญหน้าฮาซึนุมะในห้องสอบสวน ฮาซึนุมะผอมลงมากเมื่อเทียบกับ 19 ปีก่อน เนื้อที่แก้มตอบขึ้นไปอีก ริวรอยเต็มหน้า เบ้าตาลึก แต่สีหน้ายังไร้อารมณ์ มองไม่เห็นอะไรในดวงตาเหมือนเมื่อก่อน

คุซานางิแนะนำตัวเองก่อนแต่ฮาซึนุมะไม่ตอบสนอง เขาคงลืมมักสืบมือใหม่ผู้เคยพบเมื่อ 19 ปีก่อนแล้ว

เมื่อถามตอบชื่อสกุลและที่อยู่ ฮาซึนุมะตอบตามจริง เขาโล่งใจเพราะบางคนเริ่มปิดปากเงียบตั้งแต่ตอนนี้

เขาจึงตัดสินใจหงายไพ่ใบแรก วางภาพถ่ายใบหนึ่งตรงหน้าฮาซึนุมะ เป็นภาพตอนกำลังถอนเงินจากตู้เอทีเอ็ม “นี่ใช่คุณไหมครับ”

ฮาซึนุมะมองด้วยสายตาเย็นชาก่อนตอบหัวงกๆ ว่าไม่รู้

“วันนี้บัญชีของคุณฮาซึนุมะ โยชิเอะถูกถอนเงินสดออกไป ถ้าคุณไม่ใช่คนคนนี้ แสดงว่าบัตรเอทีเอ็มต้องถูกขโมยและเลขรหัสรั่วไหล เราต้องสอบสวนเรื่องนี้เป็นคดีลักขโมยในกรณีเช่นนั้น ต้องขอความร่วมมือจากคุณ ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายด้วย ตกกลงไหมครับ”

ฮาซึนุมะหันตาขาวให้คุซานางิ และสูดน้ำมูก จากนั้นจึงหยิบกระเป๋า สตางค์จากเสื้อชั้นนอก ดึงบัตรใบหนึ่งออกมา เป็นบัตรเอทีเอ็ม และวางบนโต๊ะ

“ขอบคุณน้อยได้ไหมครับ”

คุซานางิถาม ฮาซึนุมะกะพริบตาซ้ำๆ แทนการพยักหน้า

บนบัตรสลักชื่อฮาซึนุมะ โยชิเอะ ไม่ใช่บัตรแบบตรวจสอบลายนิ้วมือ

“ทำไมคุณถึงมีบัตรนี้” คุซานางิถามขณะคืนบัตรให้

“มีเหตุผลนิดหน่อย” ฮาซึนุมะหยิบบัตร

“เหตุผลอะไรหรือครับ”

ฮาซึนุมะยกไหล่เล็กน้อย “เป็นเรื่องส่วนตัว ไม่อยากจะเล่า”

“ในการสอบสวนของตำรวจจังหวัดซึสึโอะกะคุณบอกว่าไม่ได้เจอ

คุณโยชิอะหลายปี และไม่ได้ติดต่อด้วย ถ้าฉันพบกันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่
ครับ”

“นานมาก ลืมไปแล้ว”

“ประมาณคร่าวๆ ก็ได้ครับ”

“ไม่อยากจะพูดอะไรที่ไม่ชัดเจน” ว่าแล้วฮาซึนุมะเซิดมูมปากขึ้น
คุซานางิเห็นเหมือนกำลังกลืนหัวเราะ

ดูเหมือนจะเข้าทางของฮาซึนุมะคุซานางิทำใจ ฮาซึนุมะคงไม่
พูดมากไปกว่านี้

คุซานางิตัดสินใจรुकจากมูมอื่น

“เมื่อ 3 ปีก่อน คุณอาศัยอยู่ที่ไหนครับ”

ฮาซึนุมะเอียงคอ “ลืมแล้วครับ ย้ายไปโนนมานี่ตลอด”

“มีประวัติว่าคุณเคยเช่าอะพาร์ตเมนต์ที่มีนามิคิคุโนะเม็งคิคุโนะ”

“เหวอครับ” แม้แต่คิ้วยังไม่ขยับ

“ทำไมถึงย้ายออกไปครับ”

“ทำไมน้ำ ลืมไปแล้ว”

“คุณได้ลาออกจากบริษัทที่ทำงานอยู่ด้วย คงต้องมีอะไรที่สำคัญ
ไม่ใช่หรือครับ”

นั่นสิ ฮาซึนุมะพูดแบบไม่เต็มใจ “จำไม่ได้หรอก งานก็ย้ายหลายที่
เหมือนกัน”

ดูเหมือนจะเข้าสู่ปฏิบัติการเฉฉจนถึงที่สุดแล้ว

“ตอนช่วงนั้นคุณกินข้าวเย็นยังไงครับ หุงหาเองหรือว่ากินนอกบ้าน”

“เอเป็นยังไงน้ำ บางทีก็หุงกินเอง บางทีก็กินนอกบ้านมั้งครับ”

“คุณเคยไปร้านอาหาร ‘นามิกิยะ’ เป็นประจำไม่ใช่หรือครับ”

ฮาซึนุมะยิ้มน้อยๆ

“ไปหลายร้านเลยเพื่อให้อิมท้อง จำชื่อร้านไม่ได้หมดหรอก”

“ลูกสาวร้านนั้นที่ชื่อนามิกิ ซาโอริ ผู้หญิงซึ่งพบเป็นศพที่บ้านแม่

และดีเอ็นเอตรงกับของนามิกิ ซาโอรุ

แต่สมควรจะจับกุมฮาชิโนะ คันอิจิหรือไม๊ คุณชานางิปรึกษามามิยะ และทาฮาระ สถานการณ์ใกล้เคียงกับ 19 ปีก่อนมาก คือพิสูจน์ได้ว่า ฮาชิโนะละทิ้งศพนามิกิ ซาโอรุ แต่หลักฐานที่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นคนฆ่า มีพอหรือไม่

หลังพูดคุยกัน ทั้งสามเห็นว่าน่าจะได้ ครั้งนี้มีรอยยุบที่หัวกะโหลก ของศพ ต่างจาก 19 ปีก่อนซึ่งไม่อาจระบุสาเหตุการตายได้ เพราะมีการตี ขนาดกะโหลกยุบได้ แก้วตัวไม่ได้ว่าไม่มีเจตนาฆ่า

เป็นเวลากว่า 1 เดือนแล้วหลังพบศพนามิกิ ซาโอรุที่ซากใหม่ของ บ้านชยะ

และ...

ท่าทีของฮาชิโนะหลังถูกจับกุมเหมือนกับเมื่อ 19 ปีก่อนทุกอย่าง ระหว่างควบคุมตัวเขาปิดปากเงียบสนิท และในการสอบสวนของอัยการ ก็เช่นเดียวกัน

เป็นสิ่งที่คาดคิดไว้ในระดับหนึ่งแล้ว พวกคุณชานางิจึงไม่ประหลาดใจนัก ถึงเจ้าตัวไม่ยอมสารภาพแต่น่าจะสั่งฟ้องได้ จึงจับกุม

แต่การตัดสินใจของอัยการต่างกัน เมื่อเกือบหมดระยะเวลาควบคุมตัว ข้อสรุปของพวกเขาคือให้อยู่ในระหว่างการพิจารณาการจัดการ

ฮาชิโนะ คันอิจิถูกปล่อยตัว

หญิงสาวทนายทคนโตของร้านอาหาร...เจ้าของเสียงสวรรค์ผู้โดดเด่น
และเป็นที่รักใคร่ของคนในย่านนั้นได้หายตัวไปอย่างปริศนา หลายปีต่อมา
ถูกพบเป็นศพในบ้านที่เกิดเพลิงไหม้ ผู้ต้องสงสัยคือชายที่คู่ชานางิไม่อาจ
เอาผิดได้ในคดีเก่า...ฆาตกรรมเด็กหญิง ซึ่งคราวนี้หลักฐานก็ยังไม่พอที่จะ
เอาผิดฆาตกรผู้นี้

ท่ามกลางบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้าและโศรกแค้น
วันงานพาทเรศเทศกาลฤดูใบไม้ร่วงก็มาถึง ละครแห่งการล้างแค้น
ได้เริ่มต้นขึ้น ศาสตราจารย์ยกูว่า มานาน ห้วนหน้าหน่วยคู่ชานางิ ซุนเป
และนายตำรวจหญิงคาโอรุ จะต้องเผชิญหน้ากับงานที่โหดหิน ปมปริศนา
ซับซ้อนที่มีทั้งความรัก การตีจาก และการอำพรางอันแยบยล

ภาพหน้าปกโดย Q-TA

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-448-022-3

SN 0015

315.-

www.booktime.co.th

@DaifukuPUB